

บทนำ

ขณะที่ประสิทธิ์กำลัง่วนอยู่กับเอกสารตรงหน้า เขาก็ต้องชะงักเมื่อถูกเจ้านายสะกิด ใบหน้าที่เต็มไปด้วยหลุมสิวปรุกกับหนองเพิ่มพยับเปียกไปที่ประตูทางเข้าห้องประชุมใหญ่ของโรงพยาบาลรัฐชื่อดัง

“ใครอะพี่”

ยังไม่ทันขาดคำ ฝ่ามือพิฆาตก็ฟาดเปรี้ยงลงกลางกบาลของประสิทธิ์เต็มๆ

“ไอ้โง่ เอ็งเป็นวิศวกรประสาอะไรวะ ไม่รู้จักคุณลวัศกร เลอเลิศพงศ์”

ประสิทธิ์ทำตาลูกวาว หันไปมองชายหนุ่มที่มีใบหน้าคมคายเหมือนพระเอกภาพยนตร์ รูปร่างสูงโปร่งเหมือนนายแบบ ท่าทางของเขาไม่เหมือนนักธุรกิจสักเท่าไร สังเกตจากชุดที่สวมใส่ซึ่งเป็นผ้ายีนส์ซิดทั้งชุด ทั้งยังท่าทางกวนๆ อย่างบอกไม่ถูก

ลวัศกรพอเห็นเขามองอยู่ ก็ยกคิ้วให้พร้อมยกมุมปากเล็กน้อย ทำเอาประสิทธิ์ต้องหลบตาเป็นพัลวัน เพราะแม้จะเป็นรอยยิ้มแต่กลับสร้างความกดดันให้ไม่น้อย ก่อนที่ชายหนุ่มมาดกวนจะเดินนำชายร่างใหญ่อีก

สองคนที่ดูเหมือนนักเลงลูกทุ่งไปนั่งที่มุมหนึ่งของห้อง

“เนี่ยเธอครับคุณลวักกร ลูกชายคนเดียวของคุณเลิฟพงศ์ เจ้าของบริษัทแอลแอลดีเวลลอปเมนต์ หนึ่งในสามบริษัทก่อสร้างยักษ์ใหญ่สัญชาติไทย”

“เออลิอะ” ผู้เป็นเจ้านายเอ่ยหนดกระดิก

“โห...ไม่คิดว่าจะหล่อขนาดนี้นะครับ”

แม้จะเป็นผู้ชายด้วยกัน แต่ประสิทธิ์ก็อดชมอีกฝ่ายไม่ได้ เพราะแม้จะมีท่าทางกวนๆ แต่ด้วยรูปร่างหน้าตาขนาดนี้ แถมรวยอีกต่างหาก รับรองได้ว่าสาวๆ คนไหนได้เห็นเป็นต้องใจเต้นโครมครามแน่ๆ

“ฉิบหายเอ๊ย งานนี้ทำจะไม่หุ้มแล้ววะ”

“แล้วแอลแอลมาทำอะไรครับ” ประสิทธิ์เกาศีรษะแกรกๆ “งานก็แค่หาลิบล้าน ไม่น่าจะเป็นที่สนใจของบริษัทยักษ์ใหญ่ขนาดนี้นะครับพี่”

“ไอ้โง่ เรื่องโง่นี้ฉลาดนัก”

“ยังโง่พี่”

เจ้านายพาดกบาลลูกน้องอีกทีด้วยความหมั่นไส้ “เอ็งไม่รู้หรอว่าโรงพยาบาลจะสร้างศูนย์การแพทย์ใหม่นะ ได้ข่าวมาว่างบประมาณเกือบห้าพันล้านเลยนะโว้ย”

“ไอ้โห งานช้างเลยนะนั่น”

“เพราะอย่างนี้แอลแอลก็เลยต้องสร้างคอนเนกชันไว้ก่อนไงล่ะวะ ถ้าสร้างตึกจอตลอดได้ดี งานประมูลศูนย์การแพทย์ก็จะมีเครดิตเหนือบริษัทอื่น”

“แบบนี้เอง” ประสิทธิ์พยักหน้า ก่อนจะเหลือบไปเห็นบุรุษหนุ่มอีกคนก้าวเข้ามาในห้องประชุมพร้อมชายร่างใหญ่สวมชุดซาฟารีสองคน เขามิไปหน้าหล่อเหลาไม่แพ้ลวักกรเลยสักนิด ถ้าเปรียบเทียบการวิ่งแข่งก็คงต้องตัดสินกันด้วยภาพถ่ายตอนเข้าเส้นชัยแน่ๆ ว่าใครจะหล่อกว่ากัน

“เฮ้!”

“อะไรของเอ็ง”

“นั่นใครครับพี่” ประสิทธิ์พยักพยัดไปที่ประตู

พอเจ้านายหันไปเห็นก็ถึงกับโพล่งออกมา “ฉิบหาย บรรลั้ยคุณสอง
แล้วใหม่ละ”

“นี่อย่าบอกนะว่า...”

“เออ นี่แหละคุณภุรินทร์ นฤบาลบดี แห่งพีพีเรียลเอสเตต ยักษ์
ใหญ่อีกหนึ่งในสามบริษัทก่อสร้างที่เข้าพุดถึงเมื่อก๊ี้ะ”

ประสิทธิ์หันไปมองชายหนุ่มคนใหม่อีกครั้ง ใบหน้ากระจ่างใส
แทบไม่น่าเชื่อเลยว่าจะเป็นผู้บริหารบริษัทก่อสร้างยักษ์ใหญ่รองจากประธาน
ภุติศผู้เป็นบิดา เพราะมีใบหน้าหล่อเหลาราวพระเอกเกาหลี น่าจะไปเป็น
ดาราหรือนายแบบเสียมากกว่า

“จ๊ั้นเอาไงดีพี่”

วิศวกรหนุ่มถามความเห็นพร้อมสำรวจชายหนุ่มผู้มาใหม่อย่างพิ
ษุรินทร์รูปร่างหน้าตาดีทีเดียว แถมยังเนียบไปทั้งตัว ตั้งแต่ผมเรียบแปล้
สูทราคาแพงเรียบกริบ รวมไปถึงรองเท้าที่ขัดจนเงาวับ

“ได้ข่าวว่าคุณภุรินทร์กำลังเรียนปริญญาโทอยู่ที่เมืองนอก นี่ถึงกับ
บินมาประชุมงานนี้ มันต้องไม่ธรรมดาแล้ววะ สงสัยข่าวลือจะเป็นจริง”
เจ้านายลุ่มพุดอย่างนึกหัวน

“ข่าวลืออะไรครับพี่”

“แว่วๆ ว่าคุณภุรินทร์มีคอนเนกชันกับโรงพยาบาลนี้ ก็เลยต้องบิน
กลับมาช่วย”

“งานนี้พี่ก็นอนมาสิครับ”

“ก็ไม่ว่า ถ้านอนมา คุณภุรินทร์คงไม่เสียเวลาบินกลับมาหรอก”

“หมายความว่า...”

“มันก็มีคอนเนกชันกันหมดแหละ ขึ้นอยู่กับว่าใครจะเส้นใหญ่กว่า”

“แล้วเอาไงดีอะพี่” ประสิทธิ์ถามหัวนๆ

“ข้าว่ากลับดีกว่าวะ นีน...” เจ้านายพยักพยัดไปที่ประตู “ผู้รับเหมา รายอื่นทยอยกันกลับเกือบหมดแล้ว จะอยู่ทำเบ๊ะอะไรล่ะวะเรา ยักษ์ชน ยักษ์ก็มีแต่จะเผาหญ้าแพรกให้มอดไหม้เท่านั้น”

“หุย... คำคม”

“คอยดูนะเอ็ง อีกเดี๋ยวคุณชัยภักดิ์ต้องโผล่มา เอ็งเชื่อข้าไหม”

ไม่ทันขาดคำ คนที่เพิ่งกล่าวถึงก็ก้าวเข้ามาในห้องกับผู้ติดตามอีกสองคน ทั้งสามสวมสูทสีดำและสวมแว่นกันแดดเหมือนพวกเจ้าพ่อในภาพยนตร์ ใบหน้าคมเข้มของชัยภักดิ์หล่อเหลาทะลุแว่นดำออกมาแทบไม่ต่างอะไรกับคู่แข่งอีกสองคนเลย หากนี่เป็นการประกวดชายงาม มีใช้การ ยืนของประกวดราคาโครงการก่อสร้างอาคารจอดรถโรงพยาบาลแล้วละก็ กรรมการที่เป็นสาว ๆ คงเลือกผู้ชนะไม่ถูกแน่

“ข้าว่าแล้ว ชื้อห่วยทำไมไม่ถูวะ” เจ้านายตบเข่าฉาด “นี่ละเว้ย คุณชัยภักดิ์ เจริญกิจพัฒนา รองประธานบริษัทซีเคพีคอนสตรัคชัน ลูกชายคนโตของคุณโชคชัย”

“เอาใจดีพี่” ประสิทธิ์ถามเสียงสั่น เพราะแม้บุรุษทั้งสามจะมีใบหน้าหล่อเหลากันไปคนละแบบ แต่เขากลับรู้สึกได้ถึงรังสีอะไรบางอย่างที่ทำให้หัวใจเต้นรัวจนแทบจะวายตายเสียให้ได้ แต่ละคนมีพลังบางอย่างแผ่ซ่านออกมาอย่างรุนแรง ยิ่งมารวมตัวกันแบบนี้ หญ้าแพรกอย่างเขาก็คงแหลกลาญเหมือนที่เจ้านายพูดไม่มีผิด

“แผ่นลิ่ว รอดอะไรของเอ็ง”

ว่าแล้วทั้งเจ้านายและลูกน้องก็พากันเก็บของแล้วเปิดแนบออกจากห้องประชุมอย่างรวดเร็ว ปล่อยให้สามยักษ์แห่งวงการก่อสร้างฟาดฟันกันเองในห้องที่เหลือแต่พวกเขาเท่านั้น

“สามคนนั้นดูไม่กินเส้นกันนะครับพี่” ประสิทธิ์เอ่ยขึ้นหลังพวกเขา มานั่งในร้านกาแฟที่เปิดเพลงเบาสบาย ผ่อนคลายกว่าอยู่ในห้องประชุมนั้น

ราวกับนกและสวรรค์

“โอ๊ย ไม่ถูกกันมาตั้งแต่รุ่นปู่แล้ว”

“ยังงิอะพี่”

“เรื่องมันลือลั่นมากเลยนะสมัยนั้น ขนาดยังไม่มีโซเชียลเหมือน
ตอนนี้นะ” เจ้านายเอ่ยแล้วเหม่อมองผ่านกระจกกออกไปนอกร้าน ราวกับ
กำลังมองหาความทรงจำเก่าๆ จากสรรพสิ่งบนถนนที่เต็มไปด้วยรถรา
หนาแน่น

ประสิทธิ์มองเจ้านายอย่างอยากรู้อยากเห็น พอเจ้านายกระดิกหนวด
เขาก็เตรียมหูไว้ฟังอย่างตั้งใจ

“ว่ากันว่าเมื่อหกสิบปีก่อน...”

แล้วทุกอย่างก็พรุ้งพรุ้งออกมาราวสายน้ำหลาก หกสิบปีก่อน ทั้ง
เลอสวรรค์ เลอเลิศพงศ์ ภาควงมิ นฤบาลดี และ เทียม เจริญกิจพัฒนา
เป็นเพื่อนรักร่วมมหาวิทยาลัยเดียวกัน ทั้งสามมีอะไรเหมือนกันหลายอย่าง
ชอบเที่ยวเหมือนกัน ชอบกินอาหารเหมือนกัน แม้กระทั่งผู้หญิงก็ยังชอบ
คนเดียวกัน

และปราชญ์ปริยาก็คือผู้หญิงที่ทั้งสามหมายปองเหมือนกัน

ปราชญ์ปริยาเป็นดาวมหาวิทยาลัยจากคณะอักษรศาสตร์ เธอมีทั้ง
ความสวยและรวยจนเป็นที่หมายปองของหนุ่มๆ ทั้งมหาวิทยาลัย ไม่ว่างาน
ไหนเธอก็จะได้รับเลือกให้เป็นผู้แทนเสมอ ทั้งงานประกวดนางนพมาศ
เป็นดรัมเมเยอร์งานกีฬามหาวิทยาลัย แถมยังเป็นนางแบบขึ้นปกนิตยสาร
ต่างๆ สมัยนั้นหลายเล่ม

เมื่อมีหนุ่มๆ สามคนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นสามผู้ยิ่งใหญ่แห่งมหาวิทยาลัย
มาจีบ ชื่อเสียงของปราชญ์ปริยาก็ยิ่งโด่งดังขึ้น เพราะไม่เพียงชายหนุ่มทั้ง
หลายจะหลงใหลคลั่งไคล้เธอ แต่ผู้หญิงทั้งมหาวิทยาลัยยังหลงใหลคลั่งไคล้
สามหนุ่มไม่ต่างกัน

ในที่สุดทั้งสี่คนก็กลายมาเป็นเพื่อนสนิทกัน สามหนุ่มต่างแย่งกันทำ

คะแนนเพื่อครองหัวใจหญิงสาวเพียงคนเดียว ทำเอาปราณปรียาตัดสินใจไม่ถูกว่าจะเลือกใครดี จนกระทั่งเรียนจบมหาวิทยาลัย และต่างต้องแยกย้ายกันไปตามวิถีชีวิตของตัวเอง

เทียมเมื่อเรียนจบคณะวิศวกรรมศาสตร์ก็ไปช่วยกิจการรับเหมาก่อสร้างเล็กๆ ของครอบครัว เลอสรร์บินไปเรียนต่อปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ส่วนภาคภูมิ ตอนแรกก็คิดจะไปเรียนต่อกับเพื่อน แต่พอรู้ว่าปราณปรียาจะไปเรียนต่อที่ประเทศอังกฤษ เขาก็เบนเข็มจากสหรัฐอเมริกาไปอังกฤษแทน โดยอ้างกับเพื่อนว่าพออยากให้ไปเรียนที่นั่น

ด้วยความที่เป็นนักศึกษาต่างแดนด้วยกันทั้งคู่ ภาคภูมิกับปราณปรียาจึงใกล้ชิดสนิทสนมกันมาก จนในที่สุดทั้งคู่ก็ตกลงปลงใจเป็นแฟนกัน พอเรียนจบกลับมาประเทศไทย ทั้งคู่ก็ไม่รอช้า รีบร่อนการ์ดแต่งงานไปให้เพื่อนๆ ทันที

เมื่อได้การ์ดแต่งงานของเพื่อนรักและหญิงในดวงใจ ทั้งเทียมและเลอสรร์ต่างก็รู้สึกถึงความอยู่ดีมีสุขนี้ แต่ก็พูดอะไรไม่ออก เพราะคนหนึ่งเป็นเพื่อนรัก อีกคนก็เป็นคนที่พวกตนหลงรัก จึงได้แต่ไปร่วมแสดงความยินดีอย่างเสียมิได้

ต่อมาไม่นานเลอสรร์ก็ทำใจได้ เพราะเขามีลนา เพื่อนรักของปราณปรียาคอยปลอบประโลม ในที่สุดทั้งคู่ก็ตกลงปลงใจแต่งงานกันไป อีกคู่ ส่วนเทียมนั้นถูกพ่อกับแม่จับแต่งงานกับเพ็ญ ซึ่งเป็นลูกสาวของข้าราชการชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งในสมัยนั้น

หลังจากมีครอบครัวกันหมด ภาคภูมิก็ชักชวนเพื่อนอีกสองคนมาเปิดบริษัทรับเหมาก่อสร้างด้วยกัน การได้มันสมองระดับหัวกะทิกับเงินทุนหนาของภาคภูมิและเลอสรร์มาผนวกกับประสบการณ์อันมากล้นของเทียม ซึ่งทำงานด้านนี้มาก่อนใคร ทำให้บริษัทก่อสร้างของทั้งสามเจริญเติบโตขึ้นมาเป็นบริษัทแนวหน้าของเมืองไทยภายในเวลาไม่กี่ปี

ทั้งเพ็ญ ลลนา และปราวณปริยาจึงกลายมาเป็นสมาคมแม่บ้าน และกลายเป็นเพื่อนสนิทกันไปโดยปริยาย หลังจากนั้นต่างคนก็ต่างให้กำเนิดบุตรชายหนึ่งคน

ปราวณปริยาคลอดภูติศออกมาให้ภาคภูมิ ลลนาคลอดเลิศพงศ์ออกมาพร้อมภูติศ ขณะเดียวกันเพ็ญก็คลอดโชคชัยให้เทียมในช่วงเวลาไล่เลี่ยกัน บรรดาแม่ๆ จึงคาดหวังไว้ว่า ลูกๆ ของพวกเธอจะต้องสนิทสนมกลมเกลียวเหมือนพ่อของพวกเขาแน่ๆ

แต่การณ์กลับไม่เป็นเช่นนั้น

เพราะจู่ๆ เงินหมุนเวียนในบริษัทก็หายไปอย่างไร้ร่องรอยถึงยี่สิบล้านโดยไม่สามารถจับมือใครดม ทั้งที่เงินจำนวนมากขนาดนี้ มีเพียงผู้ก่อตั้งบริษัททั้งสามลงนามพร้อมกันเท่านั้นจึงจะสามารถเซ็นอนุมัติให้ผ่าน

นั่นทำให้ต่างคนต่างคิดว่า ไม่เพื่อนคนใดคนหนึ่งของพวกเขาจะต้องปลอมลายเซ็นและยกยอกเงินจำนวนนี้ไปแน่ๆ

ทั้งเทียมและเลอสรรค์คับแค้นใจเรื่องปราวณปริยาอยู่แล้ว พอเกิดรอยร้าวขึ้นในความสัมพันธ์ฉันเพื่อน ทุกอย่างที่เราพวกเขาสรางมาก็พังทลายลงในพริบตา เกิดการโต้เถียงกันใหญ่โต ต่างคนต่างโทษกันไปกันมา แต่ไม่มีใครยอมรับ จนปัญหาเริ่มบานปลาย กลายเป็นการทำให้บริษัทยักษ์ใหญ่ต้องล้มครืนลงอย่างไม่เป็นท่า

“หุ่ย...เรื่องราวมันเป็นแบบนี้เอง จากเพื่อนรักกลายมาเป็นเพื่อนแค้นสินะครับ”

“เป็นคู่แข่งด้วย” เจ้านายเสริม “หลังจากแตกกัน คุณภาคภูมิก็แยกตัวออกไปเปิดบริษัทพีพีเรียลเอสเตตขึ้นใหม่ด้วยเงินทุนของครอบครัว และทำให้มันเติบโตใหญ่ทัดเทียมบริษัทเดิมในเวลาไม่นานนัก โดยมีคุณภูติศผู้เป็นลูกชายช่วยเป็นหัวเรี่ยวหัวแรง”

“แล้วคุณภูติศก็มีลูกชายเป็นคุณภูรินทร์สินะครับ” ประสิทธิ์เอ่ย นึกภาพใบหน้ากระจำใส่ของผู้นั่งถูกกล่าวถึงยามปะติดปะต่อเรื่องราว

“ใช่” เจ้านายพยักหน้า “นอกจากนี้ก็ยังมียูสาวอีกคน แต่คุณภูติศสั่งห้ามสื่อใดๆ เผยแพร่ภาพลูกสาวคนนี้ได้เด็ดขาด ไม่งั้นจะฟ้องให้หมดตัวเลยทีเดียว”

“ทำไมล่ะครับ”

“ตอนลูกสาวคนนี้อายุสิบสอง ถูกคนร้ายที่น่าจะเป็นคนในบริษัทที่ถูกไล่ออกลักพาตัวไปเรียกค่าไถ่ซะสิ บุญที่รอดมาได้อย่างปาฏิหาริย์ หลังจากนั้นคุณภูติศก็ระวังตัวแจ ได้ยินข่าวลือมาว่าส่งไปเรียนเมืองนอกตั้งแต่อายุสิบสามนะ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะจริงเท็จแค่ไหน”

“น่าสงสัยจริง ๆ นะครับ” ชายหนุ่มถอนใจ “แล้วคนอื่น ๆ ล่ะครับ”

“คุณเลอสรรค์ก็ไปเปิดบริษัทแอลแอลดีเวลลอปเมนต์ แล้วขยายกิจการออกไปใหญ่โต พอคุณเลิศพงศ์เรียนจบจากเมืองนอก ก็เข้ามาสานต่อให้บริษัทกลายเป็นบริษัทมหาชนเหมือนเช่นทุกวันนี้ แล้วก็มีคุณลัศวกร ลูกของคุณเลิศพงศ์ที่เอ็งเห็นนั่นแหละมาช่วยอีกแรง รายนี้ก็มีน้องสาวเหมือนกัน ชื่อลิวิตรา”

“แล้วคุณเทียมล่ะครับ” ประสิทธิ์ถามด้วยความอยากรู้

“คุณเทียมเขามีบริษัทรับเหมาก่อสร้างของพ่ออยู่แล้ว พอแยกกับเพื่อนก็เอาวิชาการบริหารงานแบบสากลที่ครูพักลักจำมาจากเพื่อนทั้งสอง ตอนร่วมหุ้นกันไปปรับปรุงเปลี่ยนแปลงโครงสร้างภายในบริษัทตัวเอง จนกระทั่งก้าวขึ้นมาเป็นแนวหน้าของวงการได้อีกบริษัทหนึ่ง หลังจากคุณโชคชัยกลับจากเรียนต่อด้านบริหารจากต่างประเทศแล้วก็มาช่วยงานอีกแรง คุณโชคชัยนี้มีลูกสามคน คือคุณชัยภักดิ์ คุณชัยพล แล้วก็คุณกมลดา”

พีพีเรียลเอสเตต แอลแอลดีเวลลอปเมนต์ และซีเคพีคอนสตรัคชัน จึงกลายเป็นคู่แข่งกันโดยปริยาย เพราะความบาดหมางถูกถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นด้วยการฝังหัวลูกชายด้วยคำพูดที่ว่า...

‘แกต้องดีกว่าไอ้เด็กสองบ้านนั่น’

ประโยคนั้นกลายเป็นมรดกตกทอดมาถึงรุ่นหลานของพวกเขาอย่าง

ช่วยไม่ได้ ทั้งสามบริษัทต่างแย่งชิงโครงการก่อสร้างใหญ่ๆ อย่างเอาเป็นเอาตาย ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะอยู่เสมอ บริษัทไหนเป็นฝ่ายชนะในวันนี้ก็จะกระหิมใจ ส่วนผู้พ่ายแพ้ก็ยิ่งเคียดแค้นชิงชังอีกฝ่ายมากขึ้น

และนั่นคือที่มาของแรงกดดันอันสูงยิ่งที่ประสิทธิ์ได้รับในวันนั้นนั่นเอง

“โอ้โฮ เอาไปเขียนเป็นนิยายแข่งกับสามก๊กก็ได้เลยนะครับ” ชายหนุ่มเอ่ยหลังจากอ้าปากค้างฟังจนจบ แล้ววาดมือในอากาศ “*Romance of the Three Kingdoms* ปะทะ *Romance of the Three Families* คงสนุกน่าดู”

“เอ็งสนุก แต่ข้านี้จะลำบาก งานการยิ่งหายากอยู่ โอ้เวร”

“เฮ้...แล้วนี่เราจะทำยังไงกันต่อครับ งานก็ไม่ได้ คนงานจะอดตายกันอยู่แล้วเนี่ย”

เจ้านายถอนใจเฮือก “พญาลิงโตทะเห่เนื้อขึ้นใหญ่ ยิ่งไงมันก็คงเหลือเศษให้หมาในกินบ้างละวะ เอาไว้บริษัทไหนได้งานก็ค่อยไปขอจ้างงานเขาอีกทีแล้วกัน งานเล็กๆ อย่างนี้พวกบริษัทใหญ่ๆ คงไม่ทำเองหรอก”

“แต่มันเสียศักดิ์ศรีนะครับ”

“ไอ้บ้า” เจ้านายเขกกะโหลกลูกน้องดังบ๊อ “ศักดิ์ศรีกินไม่ได้โว้ย เลือกเอา จะทำงานแล้วมีเงินใช้ หรือนั่งแกรวกัดกินศักดิ์ศรีอยู่ที่บริษัท โอ้เวร”

๑

รอยยิ้มกวณาทากับคิ้วที่ยกขึ้นข้างเดียวของผู้ชนะการประมูล
ราคาก่อสร้างที่จอดรถของโรงพยาบาล ทำเอาชัยภาคดี รองประธานหนุ่มแห่ง
ซีเคพีคอนสตรัคชันถึงกับหงุดหงิด แต่พยายามเก็บอารมณ์ไว้ เพราะที่นี้
เป็นที่สาธารณะ แล้วยังมีผู้หลักผู้ใหญ่ของโรงพยาบาลอยู่ไม่น้อย

“แม่งกวณตินนิบหาย”

ชัยภาคดีได้แต่พึมพำกับลูกน้อง สายต่ายังคงจับจ้องลวัศกรแห่งแอล-
แอลดีเวลลอปเม้นต์ด้วยความหมั่นไส้ อยากจะชดหน้าสักที

“ผมว่าเรากลับกันเถอะครับ” ปกรณ์ บอดี้การ์ดหนุ่มเอ่ยชวน แม่เขา
จะมีรูปร่างใหญ่กำยำ แต่ก็ได้รับการกำชับย៉ำนั้ย้าหนาจากภคมนผู้เป็น
มารดาของรองประธานหนุ่มว่า อย่าให้เกิดเรื่องราวทะเลาะกันใหญ่โตอีก
เพราะเวลาสามหนุ่มแห่งสามตระกูลใหญ่โคจรมาเจอกันที่ไร เป็นต้องมี
ปากเสียงกันทุกที

“น่าหมั่นไส้ ว่าไหม”

จู่ๆ เสียงของภุรินทร์แห่งพีพีเรียลเอสเตตก็ดังขึ้น เสียงนั้นดังให้

ชัยภักดิ์หันไปมองขวับ

“นายก็แพ้เหมือนกันล่ะว่า โธ...อุตส่าห์บินมาจากอเมริกา แต่กลับแพ้”

ภุรินทร์ยกมูมปากขึ้นเล็กน้อยกับคำถากถางของเขาแล้วยักไหล่

“มันก็แค่ยกแรก ฉันรู้ว่าเป้าหมายที่แท้จริงของนายก็ไม่ต่างอะไรกับฉัน เอาไว้ค่อยมาสู้กันอย่างจริงๆ จังๆ ตอนประมวลศูนย์การแพทย์ดีกว่า”

“ฉันไม่แพ้นายแน่” ชัยภักดิ์ก็ดัดฟันกรอด

“ก็คอยดู” ภุรินทร์ยิ้ม แล้วเหลือบไปมองลวัศกรที่เอาชนะการประมวลในยกแรกไปด้วยเวทดาหมั่นไส้ไม่แพ้กัน “ฉันไปดีกว่า อยู่นานเดียวได้เตะปากคน”

“ปากใครวะ” ชัยภักดิ์ฮึดฮัด

แต่อีกฝ่ายไม่ตอบ กลับเดินนำลูกน้องออกจากห้องประชุมไปด้วยท่าทางนำหมั่นไส้ไม่แพ้ผู้ชนะในวันนี้

“ผมว่าเรากลับกันดีกว่าครับ” ปกรณ์ยังคงชวนด้วยประโยคเดิม

“ไปก็ไปสิวะ” ชัยภักดิ์เหลือบมองคู่แข่งที่ยืนคุยกับแพทย์ท่านหนึ่งอยู่ ฝ่ายนั้นมองกลับมาแล้วยักคิ้วข้างเดียวให้อีกครั้ง ทำเอาปกรณ์กับปราวการ สองบอดีการ์ดหนุ่มต้องรีบประจบเจ้านายแล้วพาเดินออกจากห้องอย่างรวดเร็ว

“ลากฉันออกมาทำไมวะ”

“ไปก่อนเถอะครับ ข้างในนั้นผู้ใหญ่ทั้งนั้น”

ชัยภักดิ์ส่ายหน้า แต่ก็เดินไปที่รถมาเซราติคันหรูอย่างไม่ขัดขืน เขาขึ้นไปนั่งบนเบาะหลังด้วยความหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก

“นำหมั่นไส้วะ ทำเป็นรักโลก สร้างภาพซัดๆ”

“เพราะเหตุนี้แอลแอลถึงชนะไซ้ไหมครับ ทั้งๆ ที่ราคาก็ถูกกว่าเราไม่เท่าไร”

“ราคามันต่างกันไม่เกินสองเปอร์เซ็นต์ ยังไงกรรมการของโรงพยาบาล

ก็ต้องเรียกแต่ละรายไปต่อรองอยู่แล้ว เผื่อได้ข้อเสนอดีๆ เพิ่มเติม เห็นว่า ไอ้ต้นมันเสนอทำระบบประหยัดพลังงานให้ด้วย พอได้ยินเรื่องอาคารประหยัดพลังงานเท่านั้นแหละ ตาลูกวาวกันเป็นแถว เพราะโรงพยาบาลก็จะได้หน้าด้วยว่ารักโลก รักสิ่งแวดล้อม”

“อย่างนี้เอง” ปกรณ์พยักหน้า “ทางแอลแอลก็ถนัดเรื่องนี้อยู่แล้ว ยิ่งตัวคุณต้นด้วยแล้ว รายนั้นถึงกับปั่นจักรยานไปทำงานทุกเช้าเลย ใช้ไหมครับ”

“สร้างภาพอะไรไม่ว่า” ชัยภคดีทำปากเบี้ยว

“แล้วนี่ท่านรองฯ จะไปไหนต่อหรือเปล่าครับ หรือจะเข้าบริษัท”
ปราวการซึ่งทำหน้าที่เป็นสารนิเทศ

รองประธานหนุ่มยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกาแล้วนั่งคิดสักพักหนึ่ง “ใกล้เลิกงานแล้ว เข้าไปก็คงไม่มีอารมณ์ทำงานต่อ ไปหาอะไรดื่มดีกว่า เอาร้านเดิมนั่นแหละ”

“ครับ” บอติการ์ดหนุ่มรับคำ แล้วหมุนพวงมาลัยเลี้ยวรถไปยังทางที่มุ่งสู่บาร์เล็กๆ แห่งหนึ่งย่านทองหล่อ

พอไปถึงหน้าร้าน ปกรณ์ก็ลงจากรถมาเปิดประตูให้เขา ส่วนปราวการขับรถไปจอดด้านหลังอาคาร เป็นจังหวะเดียวกันกับที่มีสายเรียกเข้าถึง ชัยภคดีพอดี

“นายเข้าไปก่อน ฉันขอคุยกับพ่อเดี่ยว” เขาบอกปกรณ์แล้วจึงรับสายบิดา “สวัสดีครับป้า”

“ได้ข่าวว่าแพ้มแอลแอลนั้นระอะ” โชคชัยส่งเสียงมาตามสายด้วยความไม่พอใจนัก

“เราให้ราคาต่ำกว่าแอลแอลกับพีพีราวหนึ่งเปอร์เซ็นต์ครับ” ชัยภคดีถอนใจเบาๆ “ราคามันไม่ต่างกันมาก คุณหมอประทีปก็เลยเรียกแต่ละบริษัทเข้าไปต่อรองเงื่อนไข ไอ้ต้นมันเสนอทำระบบประหยัดพลังงานให้ครับ ทางโรงพยาบาลก็เลยเลือกมัน”

“บ้าจริง จะประหยัดยะไรกันนักกันหนา ก็แค่อาการจอตกรถ”

“ถึงจะเป็นอาการจอตกรถ แต่ก็มีมอลล์เล็กๆ กับศูนย์อาหารอยู่ชั้นล่างนะครับป้า”

“เออ งั้นพรุ่งนี้ลื้อให้ลูกน้องศึกษาเรื่องพวกนี้ไว้บ้างก็ดีนะ เดี่ยวนี้คนมันเห่อรักโลก งานประมูลก่อสร้างศูนย์การแพทย์จะได้ไม่พลาดอีก”

“ได้ครับป้า” ชัยภักดิ์รับคำ หลังจากนั้นก็ต้องฟังบิดาบ่นอีกยกใหญ่ ก่อนจะวางสายไป

ชัยภักดิ์เองก็รู้สึกเสียหน้าไม่ต่างกับบิดา ถึงแม้จะเคยผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะกับลัทธิและภริณห์รมาหลายครั้ง แต่ก็ยังรู้สึกไม่ชินกับความพ่ายแพ้อยู่ดี

“งานหน้าเป็นได้เห็นดีกัน”

ชายหนุ่มพึมพำ ทำท่าว่าจะหันไปเปิดประตูร้าน แต่กลับมีลมกระโชกพัดเอาฝุ่นโถมใส่เขาจนต้องยกมือขึ้นป้องแล้วหันหน้าหนีไปอีกทาง เป็นจังหวะเดียวกับที่เด็กสาวคนหนึ่งในชุดนักเรียนมัธยมปลายเดินผ่านหน้าร้านพอดี

ดวงหน้างาม ดวงตากลมโต และรอยยิ้มสดใสนั้นทำให้เขาถึงกับเผลอมองอย่างสนใจ ชุดของเธอทำให้เขานึกถึงโรงเรียนเอกชนชื่อดังแถวนี้ จึงคิดว่าเธอน่าจะเป็นลูกคนมีเงินพอสมควร ไม่อย่างนั้นคงไม่มีเงินจ่ายค่าเรียนแพงหูฉี่ขนาดนั้นได้แน่

ทว่าความสนใจของเขาที่มีต่อเด็กสาวคนนั้นไม่ใช่เชิงชู้สาวแต่อย่างใด เพราะทั้งเด็กคนนั้นและเสื้อผ้าที่สวมใส่ทำให้เขานึกถึงกมลดา น้องสาวคนเล็กที่ขณะนี้กำลังเรียนปริญญาโทอยู่ที่เนเธอร์แลนด์ต่างหาก

กมลดาเป็นน้องคนสุดท้องในจำนวนพี่น้องสามคน ซึ่งเขารักและห่วงหาหมากกว่าชัยพลผู้เป็นน้องชาย อาจเพราะเธอเป็นผู้หญิง และไม่ค่อยได้รับความใส่ใจจากบิดามากเท่าไร เนื่องจากครอบครัวของเขาเป็นครอบครัวคนไทยเชื้อสายจีน นิยมลูกชายมากกว่าลูกสาวอยู่แล้ว ทำให้เธอต้องดิ้นรน

หาหนทางไปเรียนสิ่งที่ชอบเอง

ชายหนุ่มถอนใจเบาๆ ทำท่าว่าจะหันหลังไปเปิดประตูร้าน แต่ต้องชะงักเสียก่อนเมื่อสังเกตเห็นผู้ชายท่าทางแปลกๆ แอบอยู่ข้างเสาไฟฟ้า ดวงตาจับจ้องแผ่นหลังของเด็กสาวคนนั้นอย่างน่าสงสัย

ยิ่งเมื่อเด็กสาวคนนั้นเดินห่างออกไป แล้วชายคนนั้นขยับจากเสาดันเดิมไปยังอีกต้นราวกับจะทิ้งระยะห่างให้พอมองเห็นได้ เขาก็ยิ่งแน่ใจว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว

“ไอ้ช่างมกเอ๊ย”

เมื่อคิดว่าช่างตัวใหญ่กว่าลา ชัยภักดิ์จึงตัดสินใจแอบตามชายคนนั้นไปอีกที เพราะยังไม่แน่ใจว่าสิ่งที่คิดจะเป็นจริงหรือเปล่า ควรรอให้เกิดเหตุเสียก่อนจึงเข้าไปช่วยเด็กสาวคนนั้น

พอตามมาได้สักพัก จู่ๆ เด็กสาวก็ชะงักฝีเท้าและยืนนิ่งอยู่กับที่ ผู้สะกดรอยตามทั้งสองจึงพลอยหยุดตามไปด้วย

ชัยภักดิ์รู้สึกแปลกใจ แต่พอมองไปเห็นกระแจงบานหนึ่งที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ เด็กคนนั้น เขาก็รู้ได้ทันทีว่าเธอคงเห็นคนที่ตามเธอมาเข้าแล้ว

วินาทีต่อมาเด็กสาวคนนั้นก็ออกวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต พอชายลึกลับเห็นเข้าก็รีบวิ่งตามไปอย่างรวดเร็ว

“หน้อย...เป็นอย่างที่คิดจริงๆ ด้วย”

ชัยภักดิ์แยกเขี้ยวแล้วรีบวิ่งตามไปติดๆ เพราะคิดว่าขालึกๆ ลั่นๆ นั้นคงหนีไม่พ้นโจรที่นกามแน่ๆ

“กรี๊ด!”

แล้วก็จริงอย่างที่เขาคิด หลังจากเด็กคนนั้นสะดุดขอบบล็อกรูปปั้นทางเท้าที่เผยอขึ้นมาจากการก่อสร้างอันแสนซุ่ม ทำให้ล้มคะมำลง ชายคนนั้นก็รีบปรดเข้าไปทันที ไม่ได้เดินตามหรือวิ่งตามทางๆ อีกแล้ว

“เฮ้ย! จะทำอะไรเด็กนะ”

ชัยภักดิ์ตะโกนลั่นและรีบปรดเข้าไปล็อกแขนทั้งสองข้างของอีกฝ่าย

ทันทีก่อนจะถึงตัวเด็ก

“ปล่อยกู!” มันร้องลั่น

“โอ้แล้ว เด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ มึงยังทำได้ลงคอ ยังเป็นคนอยู่ไหมวะ”

“เฮ้ย! อะไรวะ กูไม่ได้ทำอะไร”

“หน้อย...” ชัยภักดิ์เหวี่ยงชายคนนั้นล้มกลิ้งไปหลายตลบ ก่อนที่มันจะลุกขึ้นมาตั้งท่าจะสู้ แต่พอเห็นหน้าเขาเท่านั้น มันก็ทำหน้าตื่นแล้วรีบวิ่งหนีไปทันที

“โอ้บ้าเอ้ย”

รองประธานหนุ่มคำราม ทำท่าว่าจะวิ่งตามไป แต่พอได้ยินเสียงร้องของเด็กสาวก็ชะงักฝีเท้าเสียก่อน

“เป็นไงบ้างหนู”

“เจ็บเข้า” เธอบอกแล้วหันเข้าข้างจนเห็นรอยแผลถลอกเลือดซึม

ขาขวาวลนนั้นทำให้ชัยภักดิ์ชะงักเล็กน้อยแล้วเบนสายตาไปทางอื่น

“เดินไหวไหม เดี่ยวฉันพาไปทำแผล”

เด็กสาวส่ายหน้า สีหน้าบ่งบอกว่าท่าจะเจ็บจริง เพราะหัวเข่าคงกระแทกพื้นอย่างแรง

“วันนี้หลังฉันไป มีร้านไอศกรีมอยู่ใกล้ๆ นี่ น่าจะมีเครื่องมือปฐมพยาบาลอยู่”

ชัยภักดิ์นั่งยองๆ ทันหลังให้เธอ พอเด็กสาวป็นขึ้นมา เขาก็ลุกขึ้นพาเธอย้อนกลับไปร้านไอศกรีมซึ่งเขาเห็นตอนแอบตามมา เพราะจะพาไปปฐมพยาบาลในบาร์ก๊อชี่ เนื่องจากเธอยังเด็กอยู่

“ชื่ออะไรนะเรา”

“น้าสสรณะ” เด็กสาวชื่อที่ปักบนอกเสื้อ “เรียกสั้นๆ ว่าจ๊วกก็ได้ละ”

“สมชื่อจริงๆ” เขาหัวเราะเบาๆ

เด็กสาวแยกเขี้ยว “จะหาว่าจ๊วกเป็นเด็กละสิ”

“ก็เด็กไหมละ”

“ซี...จ๊วบมัธยมปลายแล้วนะ ปีน้าก็เข้ามหาวิทยาลัยแล้ว ไม่เด็กแล้วละ”

ชัยศักดิ์หัวเราะอีกครั้ง “อ้าว ไม่เด็กก็ไม่เด็ก ว่าแต่ไปไหนมาล่ะ ทำไมถึงมาเดินคนเดียวค่าๆ มีตๆ แบบนี้หือ สาวจ๊ว”

“ไปกินหมูกระทะฉลองสอบเสร็จละ”

“หมูกระทะเหียวยาได้ทุกสิ่งสินะ” เขาหัวเราะอย่างไม่เชื่อตัวเองว่า ในช่วงเวลาไม่กี่นาทีเขาหัวเราะออกไปได้หลายครั้ง ทั้งๆ ที่เพิ่งแพ้การประมูลงานกับบริษัทคู่แข่งมาหมาดๆ

“ถึงแล้ว” ชัยศักดิ์บอกพร้อมพยักพืดไปที่ร้านไอศกรีมที่ตกแต่งสีฉูดฉาด จากนั้นก็เปิดประตูเข้าไปในร้านและขอเครื่องดื่มปลุมนพยาบาลจากพนักงานขายซึ่งเป็นหญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้มและดูใจดี

“นี่ค่ะ” พนักงานยื่นกล่องปลุมนพยาบาลมาให้

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มโพรยยิ้ม

“ลูกสาวไปโดนอะไรมาคะ”

คำถามนั้นทำเอาชัยศักดิ์เหมือนถูกปืนน้ำแข็งยิงใส่จนตัวแข็งกระดุก-กระดิกไม่ได้

“ลุง...ทำอะไรอยู่ เร็วๆ ลี มันเจ็บนะ”

พอถูกเรียก ‘ลุง’ ชัยศักดิ์ก็ถึงกับร่างกายแตกละเอียด รวากับเด็กสาวคนนี้เพิ่งยกค้อนปอนด์ขึ้นมาทุบร่างเขาที่กลายเป็นน้ำแข็งจากคำถามของพนักงานสาว

‘ให้ตายสิ คำก็พ่อ คำก็ลุง ฉันอายุยี่สิบเก้าเองนะ’

“อ้อ...เป็นคุณลุงนี่เอง” พนักงานยิ้มแล้วเดินไปประจำที่เคาน์เตอร์

‘บ้าเอ๊ย แก่กว่าพ่ออีกนะ’

รองประธานหนุ่มหรีดตาลงอย่างนึกเชิง ไม่รู้สองสาวนี้จะตอกย้ำให้เขาแก่ไปถึงไหน ทั้งที่หน้าตาของเขาก็ไม่ได้ไปไกลขนาดนั้น แต่ชัยศักดิ์ก็ต้องขมใจ เพราะซินดูเหมือนที่ไวคนงานกับลูกน้องในบริษัท มีหวังถูกหาว่าเป็น

ผู้ใหญ่รังแกเด็กอีกแน่ๆ

ชัยศักดิ์หยิบยาใส่แผลออกมาพร้อมสำลีและทำแผลให้ณัสสรอย่าง
ใส่ใจ ก่อนจะปิดท้ายด้วยการแปะพลาสติกลายการ์ตูนน่ารักลงบนแผลนั้น
“โอเคยัง”

“ค่ะ” เด็กสาวยิ้มแป้น “ขอบคุณค่ะคุณลุง”

“พี่ก็พอ ไม่ก็อาหรือน้า ฉันน่าจะอ่อนกว่าพ่อแม่เธอนะ”

“เอ่อ...ค่ะ คุณลุง...เอ๊ย...คุณพี่”

“แบร์ ฉันชื่อแบร์”

“หมีอะเหร่อ”

“ใช่ แบร์ที่แปลว่าหมีนั่นแหละ เรียกฉันว่าแบร์ก็แล้วกัน”

“ได้ครับลุงหมี” ณัสสรยกมือขึ้นตะเบ๊ะ

“เดี๋ยวเถอะ บอกให้เรียกพี่”

“อู๊!” เด็กสาวยกมือแตะปากด้วยท่าทางน่าหยิก

ชายหนุ่มส่ายหน้า “กินไอศกรีมปลอมใจหน่อยไหมละ เสร็จแล้วฉัน
จะไปส่งที่บ้าน”

ณัสสรยิ้มกว้างแล้วพยักหน้าหงิกๆ ด้วยท่าทางน่ารักน่าเอ็นดูไม่น้อย
เท่านี้เขาก็โกรธไม่ลงแล้ว เพราะเธอเหมือนกมดตาแทบทุกกระเบียดนิ้ว

“จะกินอะไรก็สั่งนะ เดี่ยวฉันโทร. เรียกคนขับรถก่อน”

“ค่า” เด็กสาวรับคำด้วยความดีใจ รีบเปิดเมนูแล้วสั่งไอศกรีมชั้นดี
ของโปรดกับพนักงานสาวคนเดิม

ชัยศักดิ์ส่ายหน้า แล้วหยิบโทรศัพท์เดินออกไปนอกร้าน เขาโทร.
บอกปรากฏการณ์อยู่ที่ร้านไอศกรีมห่างจากบาร์มาราสองร้อยเมตร ให้ไปรับ
อุปกรณ์ที่บาร์แล้วขับรถตามมาที่ร้านไอศกรีมเลย จากนั้นก็กลับเข้าไปในร้าน

พอเห็นหน้าณัสสรเท่านั้น เขาก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ เพราะมี
คราบช็อกโกแลตติดอยู่รอบๆ ปากกระจุกกระจิกนั้นเต็มไปหมด

‘เด็กหนอเด็ก’

เขาทรุดตัวลงนั่งแล้วหยิบกระดาษหิซซุส่งให้เธอ “อยู่ ม. ปลาย หรือ
อยู่อนุบาลเนียเรา”

“เซ็ดให้หน่อย”

น้าสสรยื่นหน้ามาใกล้ ชัยภักดิ์จึงใช้กระดาษเซ็ดคราบช็อกโกแลตให้
เธอจนหมด

“ขอบคุณค่า ลุงหมี”

“นี่...” ชัยภักดิ์แยกเขี้ยว

“เอ๊ย! พี่หมี”

ชายหนุ่มส่ายหน้ายิ้มๆ อย่างไม่ถือสา เพราะพอเห็นหน้าทะเล้นและ
ดวงตาบ้องแป๋วก็โกรธไม่ลง

“อร่อยไหม”

“อร่อยค่ะลุงมะ...เอ๊ย! พี่หมี”

คราวนี้รองประธานหนุ่มถึงกับถอนใจเฮือก “อ้าว ลุงก็ลุงวะ จะเรียก
อะไรตามใจเธอเลย”

“ลุงเบ หนูกำ” เด็กสาวยิ้มแป้นดันแก้มยุ้ยให้น่าหยิกขึ้นไม่ใช่หน่อย

“ทะเล้นนะเรา กินเร็วๆ เดี่ยวรอมมาแล้วฉันจะไปส่งที่บ้าน ตรงนี้จอด
นานไม่ได้เสียด้วย”

“ได้ค่า”

ว่าแล้วน้าสสรก็จัดการไอศกรีมของโปรดอย่างรวดเร็ว ไม่วายทำปาก
เลอะอีกครั้งจนเขาต้องดึงหิซซุออกมาเซ็ดให้เหมือนครั้งก่อน

พอปรากฏการขับรามาจอดหน้าร้าน ชัยภักดิ์ก็พาน้าสสรไปขึ้นรถ ก่อน
ที่รถคันหฺรจะแล่นไปตามทางที่เธอบอก จนกระทั่งถึงบ้านหลังหนึ่งที่แลดู
ร่มรื่นเป็นพิเศษ เพราะสวนหน้าบ้านเต็มไปด้วยต้นไม้และดอกไม้บานา
พรรณ ตัวบ้านเป็นไม้สีเบจใต้ถุนสูง แลดูอบอุ่นไม่ใช่หน่อย

“อยู่กับใครอะเรา”

“อยู่กับยายค่ะ”

ชัยศักดิ์คิดว่าพอกับแม่ของนัสสรคงเสียแล้ว หรือไม่ก็มีเหตุเภทภัยอะไรบางอย่างที่ทำให้ไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้ จึงไม่ถามอะไรต่อ เพราะไม่อยากไปสะกิดแผลใจของเด็ก

“ลุงจะลงไปตีมะอะไรหน่อยไหม”

คำเรียกของเด็กสาวทำเอาชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างหน้าถึงกับหลุดหัวเราะออกมา

“ไม่ละ ฉันจะกลับแล้ว”

“แล้วลุงสองคนล่ะคะ” เธอหันไปถามปรากการและปกรณ์ คราวนี้เป็นชัยศักดิ์เองที่หลุดหัวเราะพรืดออกมาด้วยความขบขันไม่แพ้กัน

“นั่นคนขับรถนั่น ถ้าไปกับเธอแล้วฉันจะกลับยังงัยเล่า ลงไปได้แล้ว” เขาโบกมือไล่ “ป่านนี้คุณยายเป็นห่วงแย้แล้ว ไป”

“ค่า” เด็กสาวหน้าอแล้วหันไปเปิดประตู

“เดินระวังล่ะ”

“ค่า” นัสสรขานรับแล้วลงจากรถ จากนั้นก็เดินกะเผลกไปที่รั้วไม้ซึ่งทาสีเดียวกับตัวบ้าน แล้วหันมาโบกมือให้อย่างร่าเริงราวกับไม่เคยเกิดเรื่องร้ายมาก่อน เสร็จแล้วจึงหันหลังเดินเข้าบ้านไป

“กลับไปบาร์หรือครับคุณลุง” ปรากการหันมาถาม

ชัยศักดิ์ซึ่งนั่งอมยิ้มมองเด็กสาวอยู่ถึงกับหน้ากระตุก รีบหันขวับไปจ้องคนถามเขม็ง “ฉันเพื่อนเล่นเหวอ”

“อูย...ไม่ใช่ครับ” ปรากการหน้าหดเหี่ยวสามนิ้ว

“กลับบ้านเลย ไม่มีอารมณ์ตีแล้ว”

“สงสัยกินไอติมอิมแล้ว” ปกรณ์ทำหน้าที่เล่นกับเพื่อน

รองประธานหนุ่มเหล่มองคนพูดสลับกับสารถี “พรงนี้นายสองคนไม่ต้องมาทำงานนะ”

“อ้าว ทำไมล่ะครับท่านรองฯ จะอยู่บ้านหรือครับ” ปกรณ์หันมาถาม

“เปล่า ฉันจะหาคนอื่นมาแทนพวกนายต่างหากล่ะ”

“โหย...ท่านรองฯ ก็ ล้อเล่นหน่อยเดียว” ลูกน้องทั้งสองโอดโอย
“ขอโทษครับ วันหลังจะไม่ทำอีกแล้ว”

ชัยภักดิ์สายหน้ายิ้มๆ เพราะถ้าเป็นก่อนหน้าที่จะเจอณัฏสร เขาคง
ตะคอกใส่ลูกน้องทั้งคู่แล้ว เพราะเพิ่งหงุดหงิดจากการแพ้ประมุขงานมา
หมาดๆ

“เออๆ คราวนี้ยกให้ก็แล้วกัน แต่ถ้าขึ้นพวกนายพูดเรื่องจิวให้ใคร
ฟัง โดยเฉพาะนายหญิงของพวกนายละก็ พวกนายโดนไล่ออกแน่” ชายหนุ่ม
ชูโดยอ้างถึง ‘นายหญิง’ ซึ่งเป็นคำที่พวกลูกน้องใช้เรียกมารดาของเขานั่นเอง

หลังจากณัฏสร หรือจิว เดินกะเผลกเข้าไปในบ้าน เธอก็เห็น
คุณยายนั่งถัดโคมพรมอยู่ที่เก้าอี้ยกตัวโปรต จึงเดินไปหอมแก้มพอดใหญ่
แล้วกอดเนื้อตัวอวบอ้วนนั้นอย่างแนบแน่น

“ตายแล้ว กลืนหมูกะทะหึ่งเลย ไปอาบน้ำไป” นภาพรไล่ด้วยน้ำเสียง
เอ็นดู

“ค่า” เธอหอมแก้มคุณยายอีกพอด แล้วเดินกะเผลกไปที่บันได

“อ้าว ขาเป็นอะไร ทำไมเดินขากะเผลกเหมือนม้าปัดวีไปได้” ผู้เป็น
ยายเปรียบเทียบกับม้าในนิทานที่เดินกะเผลกตามคนจูงขาไม่ดี

“หกล้มคะ”

“ตายแล้ว เป็นสาวเป็นนาง ทำไมถึงกระโดดกระเดกอย่างนี้ล่ะ”

ณัฏสรได้แต่ยิ้มเจื่อน เพราะไม่อยากบอกคุณยายให้เป็นห่วงเรื่อง
วิ่งหนีผู้ชายคนนั้นจนหกล้ม

“ไปไป ไปอาบน้ำ เดี่ยวยายจะดูแลให้”

“ทำแผลมาเรียบร้อยแล้วค่ะ นี่...” เด็กสาวยกเข้าขึ้นจนกระโปรงร่น
ไปถึงต้นขา

“ว้าย! เอาขาลงเดี๋ยวนี้ เป็นสาวเป็นแล้ว ยกแข้งยกขาแบบนี้ได้ยังไง
ตายๆๆ”

เด็กสาวยิ้มเจื่อนอีกครั้งแล้วพนมมือไหว้ “ขอโทษค่ะคุณยาย”
“ไปไป ไปอาบน้ำเสียที”

“ค่า” น้าสสรลากเสียงยานคาง แล้วรีบเดินกะเผลกขึ้นชั้นสอง
พอเข้าไปในห้องและลงกลอนประตูเรียบร้อยแล้ว เธอก็กระโดดขึ้นนอน
บนเตียงแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดแอปพลิเคชันสนทนายอดฮิต

JiwJiw: วันนี้เจอหนุ่มหล่อด้วยแแก

ลิซ่าแบล็ก핑크: ใครอะแก ไปเจอที่ไหน

JiwJiw: อั้นหกล้ม เขามาช่วยฉัน หล่อจนใจละลายเลย

แซะ ย็อง ยอง: เขาชื่ออะไรแก

JiwJiw: แบร์

แซะ ย็อง ยอง: กริ๊ด...พี่หมี (สติ๊กเกอร์รูปหมีน่ารัก)

JiwJiw: หน้าโคตรเหมือนพี่ป๊อง ทั้งหล่อทั้งเท่

ลิซ่าแบล็ก핑크: แล้วแกได้ขอเบอร์เปล่า

JiwJiw: อ้าวตาย...ลืม

แซะ ย็อง ยอง: ให้มันได้ยังงี้เพื่อนเรา

JiwJiw: ลืมนี่หว่า มัวแต่ตื่นเต้น

ลิซ่าแบล็ก핑크: งั้นก็ช่างมัน ว่าแต่พรุ่งนี้อย่าลืม

JiwJiw: ไปเรียนเต้นที่เดอะสตาร์ทอะเธอ

ลิซ่าแบล็ก핑크: ซ่ายๆ ใกล้เคียงดิฉันแล้ว ลู๊ๆ นะพวกเรา

แล้วสองสาวก็ส่งสติ๊กเกอร์รูปหมีกอดหัวใจเข้าไปในไลน์กลุ่ม ก่อน
ที่น้าสสรจะสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงคุณยายร้องเร่งให้อาบน้ำดังมาจากข้างล่าง

“ค่าๆ” เด็กสาวรับคำ รีบถอดเสื้อผ้า หยิบผ้าขนหนูมาพันตัวไว้อย่าง
มิดชิด แล้ววิ่งตังตังลงบันไดไปเข้าห้องน้ำชั้นล่าง

“อย่าวิ่งสิจิว เต๋ยวก็หกล้มอีกหรงก”

เสียงคุณยายดังมาจากหน้าบ้าน เด็กสาวไม่สนใจ รีบวิ่งเข้าห้องน้ำ
แล้วอาบน้ำสระผมอย่างรวดเร็ว พอเรียบร้อยแล้วก็เช็ดตัวและพันผ้าขนหนูไว้

ตั้งตั้งขึ้นบันไดกลับไปยังห้องนอน

“บอกว่าอย่าวิ่ง” เสียงคุณยายลอยมาอีกครั้ง

ความจริงแล้วน้าสตรเป็นเด็กดีและเชื่อฟังผู้ใหญ่มาตลอด แต่ด้วยความที่เป็นเด็ก ทำให้บางครั้งเผลอทำอะไรกะเบี๊ยะกะป๊าบให้คุณยายดูไปบ้าง แต่ผู้เป็นยายก็ไม่เคยถือสาอะไรเธอจริงๆ จังๆ เลยแม้แต่ครั้งเดียว

พอเข้าไปในห้องน้า เธอก็รีบไปเปิดตู้เสื้อผ้าตั้งใจจะหยิบชุดนอนลายเอลซ่าออกมา แต่ยังไม่ทันเอื้อมมือไปหยิบก็ชนแขนลูกชั้น พร้อมกับความรู้สึกที่ว่าห้องส่วนตัวของเธอไม่ได้เป็นส่วนตัวอีกต่อไป

ใครบางคนอยู่ในห้อง และกำลังจ้องมองเธออยู่

๒

นักสตรค่อยๆ หันหลังไป พบว่ามีสุภาพสตรีวัยหกสิบปลายๆ ยืน
ส่งอยู่กลางห้อง สุภาพสตรีคนนั้นมีใบหน้างดงามราวกับภาพวาด แม้อายุ
จะมากแล้ว แต่ผมยังเป็นลีด้าขลับและจัดแต่งอย่างประณีต ท่านสวมชุด
ราตรีสีชมพูหวานปักเลื่อมระยิบระยับ แข่งแสงกับเครื่องเพชรที่ประโคนไผ่
ตั้งแต่ต่างหูใหญ่ สร้อยคอรูปหัวใจรอบลำคอระหง และแหวนที่ประดับอยู่
เกือบทุกนิ้วเรียวยาว

“คุณย่า!”

คนถูกเรียกเผยยิ้มจนเห็นฟันขาวเรียงชิดติดกันสวยงาม ก่อนจะกาง
แขนออกเพื่อเชื้อเชิญให้นักสตรเข้าไปหา

“จ้าวของย่า”

แม้จะรู้ว่าไร้ประโยชน์ แต่นักสตรก็รีบวิ่งแจ้นเข้าไปหาคนที่เรียกเธอ
และทำเป็นโอบกอดท่านในอากาศ เพราะท่านเป็นเพียงกลุ่มพลังงานลึกลับ
ที่จับต้องไม่ได้ แต่ก็รู้สึกได้ถึงความอบอุ่นที่อบอวลอยู่ในอ้อมแขนเธอ

“มาเจียๆ อึกแล้วนะคะ หนูตกใจหมดเลย”

“ไม่ต้องตกใจหรอก ยังไงก็ไม่ทำอะไรหนู ลืมแล้วหรือ ยาช่วยหนูไว้ตั้งหลายครั้งนะ”

“จำได้ค่า” เด็กสาวตอบเสียงอ้อน “แต่หนูเป็นคนนี้ละ ยังไงก็ยังมี ความกลัวในสิ่งที่คนอื่นมองไม่เห็นอยู่ดีนั่นแหละ”

“โล่งใจก็ไม่จน...แม่คนนี่” ผู้เป็นย่าบ่นอุบ “วันหลังย่าจะเปิดเพลง วอลซ์แล้วเต้นรำมาเลยดีไหม”

นภัสสรหัวเราะแล้วเดินไปนั่งปลายเตียง “ไม่ต้องถึงขนาดนั้นหรอก ค่ะ แค่ส่งเสียงให้รู้ว่ามาก็พอ”

“จ๊ะ” สุภาพสตรีสูงวัยพยักหน้า “ยาเป่าผมให้ไหม”

เด็กสาวพยักหน้าหงิกๆ กลับตาปริ้ม รอให้คุณย่าห่อปากเป่าลมร้อน ใส่ผมยาวสลวยของเธอ

แม้จะเป็นลมปากของคนแก่ แต่นภัสสรกลับรู้สึกได้ถึงกลิ่นหอมของ มวลดอกไม้ที่อบอวลอยู่ที่ปลายจมูก หน้าซ้ายังทำให้เรือนผมของเธอมีกลิ่นหอมติดทนนานไปเกือบสามสัปดาห์อีกต่างหาก

เธอยังจำได้ขึ้นใจว่าเห็นคุณย่าผู้ล่วงลับตั้งแต่เมื่อไร วันนั้นเป็นวันที่ เธอถูกจับตัวไปเรียกค่าไถ่ ระหว่างที่รอให้บิดานำเงินมาแลกตัวเธอ นภัสสร ซึ่งอายุแค่สิบสองปีต้องตกอยู่ในความมืดอันน่ากลัว เธอไม่เห็นอะไรเลย เพราะมันมืดไปหมด และความมืดนั้นเองก็ทำให้ต่อมจินตนาการด้านร้ายๆ ของเธอเริ่มทำงาน

นภัสสรเริ่มเห็นภูตผีปีศาจบินวนอยู่รอบตัวเต็มไปหมด พวกมัน ค่อยๆ เพิ่มจำนวนตามเวลาที่ผ่านไป แต่ละตนล้วนน่ากลัวและพยายามเข้ามาทำร้ายเธอ แม้พวกมันจะเป็นเพียงจินตนาการ แต่ก็ทำให้เธอกลัวจนน้ำตาไหลพราก ตัวสั่นงันงก และคิดว่าปีศาจสักตนหนึ่งอาจจับเธอกินเป็นอาหาร ได้สำเร็จ

แต่ท่ามกลางความหวาดกลัวและความมืดมิดนั้น กลับปรากฏแสงเรืองรองขึ้นที่ประตู แสงนั้นไล่ภูตผีปีศาจไปจนหมด ทั้งห้องซังกกลับมาสว่าง

ไสวอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นสุภาพสตรีสูงวัยคนหนึ่งก็ปรากฏกายขึ้นในชุดราตรีสีแดงเพลิง ปักเลื่อมลายระยิบระยับงดงามจับตา

‘คุณย่า’

น้าสสรไม่เคยเห็นอะไรสวยงามอย่างนี้มาก่อน ย่าของเธอยิ้มแล้วพยักหน้าให้เธอตามไป เด็กหญิงจึงลุกขึ้นเดินตามไปโดยไม่มีเงื่อนไข รู้ตัวอีกที่เธอก็มายืนอยู่หน้าคฤหาสน์หลังงามของบิดาแล้ว

หลังจากนั้นเธอก็เป็นลมหมดสติไป มารู้สึกตัวอีกทีตอนอยู่ที่โรงพยาบาล พ่อกับแม่รวมทั้งพี่ชายสุดหล่อดีใจมากที่เธอฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง

พี่ชายเล่าเหตุการณ์ทุกอย่างให้ฟังว่า แม่ซึ่งตื่นมาใส่บาตรให้คุณย่าทุกเช้าเป็นคนพบเธอนอนอยู่หน้าบ้าน เลยปลุกทุกคนแล้วพาไปเธอส่งโรงพยาบาล

ส่วนคนร้ายคือณรงค์ อดีตพนักงานของบริษัทที่ถูกไล่ออกไปเมื่อเดือนก่อน ที่รู้เพราะว่าชายคนนั้นโทร. มาขู่เอาเงินค่าไถ่ และโทษว่าที่เขาทำอย่างนี้เพราะถูกพ่อของเธอไล่ออกจากงานอย่างไม่ยุติธรรม แต่ความจริงแล้วเป็นเพราะเขายักยอกเงินบริษัทต่างหาก พอเขาไม่มีงานทำก็ไม่มีเงินใช้จ่าย แถมถูกเจ้านี่พนันฟุตบอลทวงเงินอย่างดุเดือด จึงต้องการเงินสักก้อนเพื่อใช้หนี้และเริ่มต้นชีวิตใหม่

น้าสสรจึงเล่าเรื่องราวที่เธอจำได้ให้ตำรวจฟัง มีการค้นหาณรงค์ไปทุกที่ที่น่าจะเป็นที่กบดานแต่ไม่พบ จนถึงทุกวันนี้ก็ยังจับชายคนนี้ได้

นั่นจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้น้าสสรต้องใช้ชีวิตด้วยความหวาดระแวง แม้จะอยู่ในคฤหาสน์หลังใหญ่ มีคนคุ้มกันแน่นหนาที่ไม่ทำให้ความกลัวลดลงไปได้ มารดาจึงเสนอให้เธอมาพักกับคุณยายที่บ้านหลังนี้

พอเธอมาอยู่จริงๆ แล้ว ความหวาดระแวงก็หายไปราวปาฏิหาริย์ อาจเพราะบ้านไม้สีเบจของคุณยายมีขนาดเล็กกว่าคฤหาสน์หลังใหญ่ของคุณปู่หลายเท่า แถมคุณยายก็อยู่บ้านตลอดเวลา ทุกวันท่านจะทำขนมจีบ ซาลาเปาไปขายหน้าบ้าน มีคนที่มาวิ่งออกกำลังไกล่สวนทั้งตอนเช้าและ

ตอนเย็นแหวะเวียนมาซื้อจันทน์เกลี้ยงเกือบทุกวัน อีกส่วนหนึ่งก็จะมีคนรับไปขายในที่ต่างๆ บ้านหลังนี้จึงคึกคักและอบอวลไปด้วยความรู้สึกดีๆ ตลอดเวลา ทำให้ความกลัวในจิตใจเธอค่อยๆ ลดทอนลง จนในที่สุดมันก็หายไป

นับตั้งแต่นั้นมา ภัตสรจึงอาศัยอยู่กับคุณยายมาโดยตลอด เพราะรู้สึกสบายใจว่าการไปอยู่บ้านหลังใหญ่ ซึ่งครอบครัวของเธอก็เข้าใจในจุดนี้ พวกเขาปกป้องที่อยู่ของเธอ เปลี่ยนโรงเรียนให้ใกล้บ้านคุณยายมากที่สุด เพื่อไม่ให้เธอรังเกียจซึ่งอาจยังผูกใจเจ็บแค้นหาเจออีก

และทุกครั้งที่ภัตสรนึกถึงคุณย่าซึ่งช่วยเธอไว้ เธอก็นึกสงสัยว่าหลังจากท่านเสียชีวิตไปแล้ว ท่านจะกลายเป็นนางฟ้าแม่ทูนหัวของเธอเหมือนซินเดอเรลล่าหรือเปล่า

คืนหนึ่งภัตสรฝันร้ายและตื่นขึ้นมากลางดึก เธอร้องเรียกคุณย่าจนกระทั่งท่านปรากฏกายให้เธอเห็นอีกครั้งในชุดราตรีสีม่วง คุณย่ามาลอบเธอและพูดคุยกะให้เธอหายตกใจ นับแต่นั้นเป็นต้นมา เธอก็พูดคุยกะกับคุณย่ามาโดยตลอด หลายครั้งที่ท่านช่วยเหลือเธอจากสถานการณ์คับขันอย่างเปิดเผย แต่ไม่มีใครรู้ เพราะไม่มีใครเห็นท่านนอกจากเธอ

“แล้วคราวนี้ทำไมคุณย่าไม่มาช่วยล่ะคะ” เด็กสาวถามหน้ามู๋

“แน่ะ ก็ย้ายส่งคนไปช่วยแล้วไง”

นภัตสรเงยหน้ามองผู้เป็นย่า “หมายถึงลุงหมี่หรือคะ”

“ก็ใช่ล่ะสิ”

“เขาเห็นคุณย่าด้วยหรือคะ” เด็กสาวมองผู้เป็นย่าตาแป๋ว เพราะไม่คิดว่าจะมีคนร่วมชะตากรรมเดียวกันอีก

“ไม่เห็นหรอก แต่ย่ามีวิธีทำให้เขาเห็นจิ้งก็แล้วกัน” คุณย่ายกคิ้ว “แล้วหมอนั่นก็ไม่ใช่คนร้ายที่ไหน จิ้งก็รู้ไม่ใช่เธอ”

“ค่า” นภัตสรยอมรับ

“พี่เขาหวังดี ก็เลยส่งคนมาคอยคุ้มครองน้อง แล้วจิ้งจะวิ่งหนีทำไม

กัน”

“หนูอึดอัดนะคะ พี่ภูเล่นส่งคนมาไม่ซ้ำหน้าเลย แล้วหนูจะแน่ใจได้
ยังไงละคะว่าเป็นคนของเขาหรือเปล่า ยิ่งมาตามลับๆ ล่อๆ แบบนี้ หนูยิ่ง
อึดอัดใหญ่ เตียวโรคเก่าก็กำเริบอีกพอดี”

“หมอนั่นก็เลยเจ็บตัวฟรีไป”

เด็กสาวยิ้มเจื่อน “แล้วคุณย่ารู้จักลุงหมิดด้วยหรือคะ”

“ไม่รู้จักร้อก”

นางัสสรหรีตามองผู้เป็นย่าด้วยความสงสัย “ทำไมต้องทำเสียงสูง
ด้วยคะ”

“เปล่า” คุณย่ายังคงปฏิเสธเสียงสูงอย่างมีพิธี “ย่าแค่เห็นเขายืนอยู่
ตรงนั้น เลยทำให้เขาหันไปมองจั่ว ว่าแต่จั่วเหอะ ไปเรียกเขาว่าลุง เขา
ไม่โกรธเอาเหอะ”

“ก็เขาอนุญาตแล้ว” เด็กสาวยิ้มแป้น

“ถึงงั้นก็เหอะ อายุเขาก็เท่าๆ พี่จั่วเองนะ”

“เหม...เตียวนี้เขาก็เรียกคนที่แก่กว่าเยอะๆ ว่าลุงทั้งนั้นแหละคะ”

คุณย่ายกไหล่ “ก็ตามใจ”

“แล้วนี่คุณย่ามาหาหนูมีเรื่องอะไรหรือเปล่าคะ” นางัสสรลุกขึ้นไปหยิบ
ชุดนอนเอลซามาสวมตามที่ตั้งใจไว้ แล้วหยิบหวีมานั่งแปรงผมที่ปลายเตียง
อีกครั้ง

“ย่าจะมามบอกว่า พี่ภูเขากลับมาจากอเมริกาแล้วนะ”

“จริงหรือคะ” เด็กสาวหุ่ผีง

“เห็นว่าบินตัวนกกลับมาทำงานสำคัญอะไรนี่แหละ อีกเตียวคงโทร. มา
หาจั่ว”

ไม่ทันขาดคำ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เด็กสาวรีบคว้าโทรศัพท์มารับ
ด้วยความลึงโลด

“ว่าไงเจ้าตัวจั่ว”

“พี่ภู กลับมาจากอเมริกาแล้วหรือคะ”

“อ้าว...รู้ได้ไง ว่า...ไม่สนุกเลย”

“มีพรายกระซิบค่ะ” นกัสนรหัวเราะคิกคัก แต่พอเหลือบไปมอง คุณย่าก็ต้องรีบหุบยิ้ม เพราะเห็นท่านแยกเขี้ยวด้วยความไม่พอใจที่เอาท่านไปเปรียบเทียบกับญาติพรายชั้นต่ำ

“คุณแม่บอกละสิ”

เด็กสาวได้แต่หัวเราะ เพราะไม่อาจบอกได้ว่าเป็นแม่ของพ่อต่างหาก ที่บอกเรื่องนี้กับเธอไม่กี่วินาทีก่อนหน้านี้

“แล้วนี่ทำอะไรอยู่ล่ะ”

“เพิ่งอาบน้ำเสร็จค่ะ เดียวว่าจะเข้านอนแล้ว พรุ่งนี้มีเรียนเต้นที่เดอะสตาร์ค่ะ”

“เอาแต่เต้น ตั้งใจเรียนมั้งหรือเปล่าล่ะเรา ระวังเกรดตกแล้วถูกคุณพ่อห้ามไม่ให้เต้นต่อนะ”

“ไม่ยุติธรรมเลย ได้เกรดสี่ทุกเทอมยังโดนขู่แบบนี้ แถมจะทำดีกว่าเกรดสี่ก็ได้อีก...เฮ้อ”

“อย่าบ่นนะ พรุ่งนี้พี่ไปรับที่เดอะสตาร์ก็แล้วกันนะ เดียวพาไปเลี้ยงไอติม”

“ไอติมอีกแล้ว” นกัสนรหน้ามึน “ทำไมผู้ใหญ่ชอบคิดว่าเด็กชอบกินไอติม”

“หรือจะไม่ไป”

“ไปค่ะ” เด็กสาวรีบตอบทันควัน เพราะถึงจะบ่น แต่ไอศกรีมก็เป็นโปรดของเธอ และที่สำคัญเธออยากพบพี่ชายมาก

“ก็แค่นั้น” ปลายสายหัวเราะ “งั้นพรุ่งนี้พี่ไปรับที่โรงเรียนนะ ชวนเพื่อนไปกันเยอะๆ ก็ได้”

“ก็มีแต่ยายลิสกับยายปันปันนะคะ”

“ลิสากับแซยของเหรอ” พี่ชายหัวเราะคิกคักที่เพื่อนๆ ของน้องสาว

พากันตั้งชื่อตัวเองในไลน์เป็นชื่อนักร้องคนโปรดแบบเพี้ยนๆ “ชวนกันไปให้หมดเลยละกัน แคะก่อนนะ เดี่ยวคุยธุระกับคุณพ่อหน่อย”

“ค่า” เด็กสาววางสายไปแล้วนั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“แหม...พี่ชายโทร. มาแล้วหน้าบานเป็นงานเชิงเซียนนะ” คุณย่าอดแซวไม่ได้

“ก็พี่ภูจะมาหาทั้งทีนี่คะ คิดถึงจะแย่ ตั้งแต่ไปต่อโทที่อเมริกาก็ไม่ได้เจอบ่อยๆ เหมือนก่อนเลย”

“นั่นยากกลับบ้านดีกว่า คิดถึงตามูเหมือนกัน”

“โหย...ไม่ยุติธรรมเลย หายตัวได้คนเดียวนี่นา”

ผู้เป็นยายยิ้มก่อนจะหมุนตัวสามร้อยหกสิบองศาจนกระโปรงบานสีชมพูพลิ้วไหว แสงไฟจากโคมต้องเลื่อมพรายที่ปักอยู่บนกระโปรงนั้นระยิบระยับจับตา ก่อนที่ท่านจะหายวับไป

“อ้าว...บจะไปก็ไปซะนี่” เด็กสาวเหลียวมองไปทั่ว เมื่อไม่เห็นผู้เป็นยาก็ถอนใจเฮือกด้วยความอิจฉาที่ท่านจะไปที่ไหนก็ได้เพียงแค่ออกถึงสถานที่นั้น

ขณะนั่งอ่านหนังสือเกี่ยวกับระบบรักษาสีงแวดล้อมอยู่นั้น จู่ๆ ชัยภักดิ์ก็นึกถึงเด็กสาวที่เพิ่งเจอวันนี้ขึ้นมา รอยยิ้มและความน่ารักของเธอทำให้เขาอดคิดถึงน้องสาวไม่ได้ จึงหันไปดูนาฬิกาบนผนัง เมื่อเห็นว่าเกือบยี่สิบสามนาฬิกาแล้ว จึงหยิบโทรศัพท์มาโทร. หาคคนที่อยู่เนเธอร์แลนด์

“เป็นไงบ้างเดียร์” เขารอกเสียงลงไปเมื่อน้องสาวรับโทรศัพท์

“สบายดีคะ แล้วเฮียแบร์ล่ะ”

“โดยรวมก็ดี แต่วันนี้หงุดหงิดนิดหน่อย”

“อ้าว เรื่องอะไรคะ เดี่ยว! อย่าเพิ่งบอก ขอเดา” ปลายสายเงียบไปสักพัก “มีเรื่องกับพี่ภูหรือไม่ก็พี่ต้นมาใช่ไหมคะ”

“รู้ไปหมดนะเรา”

“โอ้ มีไม่กี่เรื่องหรอกค่ะที่ทำให้เฮียแบร์หงุดหงิดได้”

“ແຮ່ຮູ້”

“ม่าย...ซ่าย...แมว” ปลายสายลากเสียงยานคางแล้วหัวเราะคิกคัก
ชายหนุ่มหัวเราะตาม เพราะแค่ได้ยินเสียงหัวเราะของน้องสาวก็ทำให้
หายคิดถึงได้แล้ว

“แล้วนี่ทำอะไรอยู่”

“ทำงานค่ะ”

“เอาอีกแล้ว” ซัยยัคดีถอนใจ “พี่บอกแล้วไงว่าให้ตั้งใจเรียนอย่าง
เดียว มาทำงานเสิร์ฟอาหารแบบนี้จะมีเวลาอ่านหนังสืออะไรละ”

“เรียนอย่างเดียวจะเอาเงินที่ไหนกินใช้ล่ะคะ”

“ก็เงินที่เฮียโอนให้ กับที่เฮียไทเกอร์กับแม่ออนไปให้ไง ทำไมไม่เบิก
มาใช้”

“ไม่เอาหรอก เดียร์ไม่อยากให้อากับป้าว่าได้ว่าที่เรียนจบก็เงิน
ที่บ้าน”

“เรานี้ ขึ้นอยใจไปได้ อากับป้าก็แค่หวังดี อยากให้เดียร์มีอนาคต
ที่ดี พอไม่ได้ตั้งใจเลยไวยวายตามประสาคนแก่เนะ”

“เดียร์ไม่อยากทำงานที่บริษัทนี้ค่ะ ทำแล้วไม่เห็นสนุกเลย อยากทำ
สิ่งที่ตัวเองรักมากกว่า”

กมลดาเคยทำตามใจทางบ้านด้วยการนำความผันผวนมารวมกับความ
หวังของครอบครัว ด้วยการสอบเข้าเรียนคณะมัณฑนศิลป์ แต่เมื่อเข้า
ทำงานในบริษัทจริงๆ เธอก็พบว่านั่นไม่ใช่ตัวเธอเลยสักนิด จึงดิ้นรนไปเรียน
ต่อด้านการออกแบบเชิงอุตสาหกรรม ซึ่งก็ไม่มีใครที่บ้านเห็นด้วยเลย
นอกจากพี่ชายทั้งสองและมารดา

“เอาเถอะๆ เงินนั้นเป็นส่วนหนึ่งของเฮียๆ กับม๊า ไม่ได้เกี่ยวกับบริษัท ถ้า
เดียร์อยากทำงานฆ่าเวลา ก็ทำไป แต่ถ้าขัดสนเมื่อไรก็อย่าโหมงานจนลืม
เรียน เอาเงินนั้นไปใช้ก่อน หางานที่ตัวเองรักทำได้ค่อยคืนเฮียกับม๊าก็ได้”

“ค่า” ปลายสายลากเสียงยานคางแล้วรีบเปลี่ยนเรื่อง “แล้วที่นั่นทุกคนสบายดีไหมคะ”

“ก็เหมือนเดิมนั่นแหละ ปีก็มีปันๆ หน่อย เพราะวันนี้เสียแพ้ประมูลงานให้แอลแอล”

“บ่นทำไมไม่รู้ เราก็เคยชนะเขามาหลายครั้ง แพ้บ้างจะเป็นไร เพราะอย่างนี้ไงคะเดี๋ยวถึงไม่ยอมไปทำงานที่บริษัท นอกจากเครียดเรื่องงานแล้วยังต้องมาเครียดเรื่องความขัดแย้งระหว่างตระกูลอีก”

“ขี้นเหมือนกันนะเรา ไปว่าแต่ป้า”

“ลูกไม่ยอมหล่นไม่ไกลต้นคะ เมื่อก็เสียก็บ่นเรื่องทำงานของเดี๋ยวตั้งยืดยาวไม่ใช่เธอ”

“เออ...ไล่ไม่จนนะเรา”

กมลดาหัวเราะคิกคัก “ลูกเข้ามาแล้ว ขอตัวไปปรับออร์เดอร์ก่อนนะคะ”

“เออๆ ไปเถอะ แล้วอย่าลืมอ่านหนังสือนะ”

“บ่นอีกแล้ว” หญิงสาวทำเสียงจิ้งจกก่อนจะวางสายไป

ชัยภักดิ์ลดโทรศัพท์ลงมาดูหน้าจอซึ่งเขาตั้งพื้นหลังเป็นรูปครอบครัวไว้ พอเห็นหน้าจิ้มลิ้มทะเล้นๆ ของน้องสาวก็ทำเอาดยิ้มไม่ได้ แต่พอหันไปมองหนังสือระบบรักษาสิ่งแวดล้อมแล้วนึกถึงหน้ากวนๆ ของลวักศรขึ้น มา เขาก็แยกเขี้ยวด้วยความมั่นใจ สุดท้ายสิ่งที่ต้องรับกรรมก็คือหนังสือเล่มนั้น เพราะมันถูกโยนไปนอนแอ้งแม้งอยู่บนพื้นอย่างไม่ไยดีเลยสักนิด

การประชุมคณะทำงานของบริษัทในช่วงเช้าวันถัดมามีการหยิบยกเรื่องระบบรักษาสิ่งแวดล้อมและพลังงานขึ้นมาเป็นประเด็นหลัก เพราะนั่นคือจุดที่ทำให้ซีเคพีคอนสตรัคชันพ่ายแพ้ต่อแอลแอลดีเวลลอปเม้นต์ในการประมูลงานก่อสร้างอาคารจอดรถของโรงพยาบาล

“งานศูนย์การแพทย์พร้อมระบบสาธารณูปโภคแห่งใหม่มีมูลค่าถึง

ห้าพันล้านบาท เราจะพลาดเหมือนโครงการก่อสร้างที่จอดรถอีกไม่ได้ เพราะฉะนั้นผมจึงขอให้ทุกฝ่ายทำสุดความสามารถ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราต้องมีระบบรักษาสิ่งแวดล้อมและประหยัดพลังงาน รวมถึงเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่จะทำให้เราชนะการประมูลครั้งนี้ได้ด้วย” ชัยภาคดีเอ่ยด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว เอาจริงเอางัง

“ฉันขอเสนอตัวศึกษาและจัดการเรื่องสิ่งแวดล้อมและพลังงานก็แล้วกันครับ” ชายหนุ่มหน้ามนผู้มีใบหน้าละม้ายท่านประธานบริษัทสมัยหนุ่มๆ ซึ่งนั่งฟังอยู่ที่หัวโต๊ะเงิบๆ ยกมือขึ้น

“ดี” รองประธานหนุ่มพยักหน้าขำๆ “มีใครไม่เห็นด้วยหรือจะเสนอชื่อใครอีกไหม”

สิ้นคำถาม ห้องประชุมก็เงียบลงชั่วขณะ เพราะทุกคนล้วนเห็นด้วย แต่ถึงไม่เห็นด้วยก็คงไม่มีใครกล้าค้าน เนื่องจากผู้ที่เสนอตัวนั้นคือ ชัยพล เจริญกิจพัฒนา ลูกชายคนรองของท่านประธานโชคชัยนั่นเอง

“ฉันผมจะให้คุณชัยพลเป็นคนรับผิดชอบเรื่องนี้นะครับ” รองประธานหนุ่มเอ่ยสรุป

หลังจากนั้นก็มีการประชุมเรื่องอื่นต่อ จนกระทั่งใกล้เที่ยงจึงปิดการประชุม หลังจากนั้นสามพ่อลูกก็ไปกินอาหารกลางวันร่วมกันที่ห้องรับรองแขกของบริษัท

“งานนี้เราจะแพ้ไอ้พวกแอลแอลกับพีพีไม่ได้แล้วนะ เข้าใจไหมอาแบร์” ผู้เป็นพ่อเอ่ยเสียงเครียด

“ผมจะพยายามครับ”

“พยายามไม่พอ มันต้องทำให้ได้”

“ครับ” ชัยภาคดีพยักหน้าขำๆ

“มันอะไรกันนักหนาครับพ่อ แค้นกันไปแค้นกันมา ไม่จบไม่สิ้นเสียที” ชัยพลโพล่งขึ้นด้วยสีหน้ากวนๆ

“เงียบไปเลยไทเกอร์” ผู้เป็นพี่โตๆ “เรากับไอ้สองบริษัทนั้นเป็น

คู่แข่งกันมานาน ถ้าเราพลาดก็หมายถึงรายได้ของบริษัทที่จะหายไป เกมยังเลี่ยนน้ำอีกต่างหาก”

“โอ้ เฮีย งานก่อสร้างในประเทศมีตั้งเยอะแยะ ผมก็เห็นแข่งกันอยู่สามบริษัทเนี่ย พอรู้ว่าบริษัทไหนจะไปประมูลที่ไหน อีกสองบริษัทเป็นต้อง بري่ไปแข่งทุกที”

“ลื้อจะรู้อะไรไอ้ไทเกอร์” โชคชัยทวาดลั่น “เรื่องของสามบริษัทมันฝังรากลึกมานานตั้งแต่รุ่นอาบแล้ว ไม่มีทางที่ซีเคฟของเราจะยอมเด็ดขาด”

“ผมถามจริงหะ อากโกรกับปูสองบ้านนั้นเพราะเรื่องเงินทำธุรกิจแล้วป้ากับเฮียไปโกรกับบ้านนั้นทำไมครับ ผมไม่เห็นเหตุผลเลย”

“ต้นตระกูลมันโก่ง ลูกๆ หลานๆ มันก็ต้องโก่งด้วยแหละ คบไม่ได้” โชคชัยเอ่ยอย่างฉุนเฉียว

“แล้วป้าไม่คิดบ้างหรือว่าอากจะเป็นคนโก่งเสียเอง”

“ซี้ชั่วดำ!” ผู้เป็นพ่อทวาดลั่น หาวว่าลูกชายคนรองพูดจาเลอะเทอะ

“เงียบไปได้แล้วไอ้ไทเกอร์” ชัยภักดิ์ปรามน้องชาย “ป้าก็เหมือนกันนะครับ โมโหมากๆ ระวังโรคหัวใจกำเริบนะครับ”

“ลูกอ้วสามคน มีลื้อเท่านั้นแหละที่เอาถ่าน”

“ถ้าการเอาถ่านหมายถึงต้องไปเกลี้ยคนโน้นคนนี้ ผมไม่เอาดีกว่าใช้เตาแก๊สสบายกว่าเยอะ” ชัยพลเอ่ยกวนๆ

“อาไทเกอร์!” โชคชัยทุบโต๊ะดังเปรี้ยง

“ใจเย็นๆ ครับป้า” ชัยภักดิ์จับมือบิดาไว้แล้วหันไปบอกน้องชาย “นายออกไปก่อนไป ไทเกอร์”

คนถูกไล่ทำหน้าเซ็ง หยิบผ้ามาเช็ดปากแล้วเดินผิวปากออกจากห้องไป

“เก๋เจ๋ง...นี่ถ้าอ้วไม่เห็นมันคลอตามากับตา อ้วคงนึกว่ามันเป็นพื้นห้องกับไอ้ตันแล้วนะ” ผู้เป็นพ่อส่ายหน้า ไม่วายกระทบกระเทียบถึงลัศคร “แหม่ กวนโอ้ยเหมือนกันเลย”

ชายหนุ่มมอเอี่ยม เพราะทำทางของชัยพลก็กวนบาทาเหมือนลัทธิ
แห่งแอลแอลจริงๆ ถ้าหน้าไม่เหมือนบิดาและเตียบโตมาด้วยกัน เขาก็คงคิด
เช่นเดียวกับบิดา

“อย่าไปถือสาเลยครับป้า เจ้าไทเกอร์มันก็แบบนี้แหละ”

“ลื้อต้องเตือนๆ มันข้างนะ อาเตียร์ด้วย ไม่รู้ป่านี่จะเป็นยังไง”

ชัยพลก็มองหน้าบิดาแล้วก็รู้ได้เลยว่าท่านห่วงกมลดามากแค่ไหน แม้
จะปากร้าย แต่ลึกๆ ก็อดเป็นห่วงทั้งลูกชายคนรองและลูกสาวคนเล็กไม่ได้
น้อยไปกว่ากันเลย

เขาเสียอีกที่ท่านไม่เคยห่วง เพราะแต่ไหนแต่ไรมาก็เป็นคนเก่งและ
เข้มแข็งให้ท่านเห็นตลอด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียนหรือการทำงาน

“เตียร์เป็นผู้ใหญ่ขึ้นมากเลยนะครับ ครั่งล่าสุดที่ผมกับม้าไปเยี่ยม ดู
คล่องแคล่วทำโน่นทำนี่ได้เองสารพัด คงไม่ต้องห่วงมากหรอกครับ”

โชคชัยส่ายหน้า “บริษัทก็มีมาทำประเดี๋ยวประด๋าว อยากไปเป็นแต่
ไฉนก็ออกแบบผลิตภัณฑ์อะไรนั่น ไม่เห็นจะมีอนาคตเลย”

“ทำงานที่รักมันมีความสุขกว่าทำงานที่ต้องทำนะครับป้า”

ผู้เป็นพ่อตวัดตามองลูกชาย “นี่ลื้อคงไม่ได้หมายความว่าลื้อก็จำใจ
เป็นรองประธานบริษัทนี้ใช่ไหม”

“เปล่าครับ” เขาส่ายหน้ายิ้มๆ “ผมชอบงานนี้ มันสนุกท้าทายดี แถม
ยังได้จับเคียวกับไอ้ต้นไอ้ภูด้วย”

“แข่งกันมาตั้งแต่สมัยเรียนแล้วนี่นะ”

คำพูดของพ่อทำให้ชัยพลก็ถอยถอยถึงความหลัง ทั้งเขา ลัทธิ และ
ภูรินทร์เรียนโรงเรียนเดียวกัน แต่อยู่คนละห้อง ต่างฝ่ายต่างก็เรียนได้ที่หนึ่ง
ของห้อง และหากมีการแข่งขันตอบคำถามวิชาการในรายการต่างๆ พวกเขา
ก็มักจะได้เป็นตัวแทนเสมอ ไม่ว่าใครก็ได้รางวัลกลับมาเป็นเกียรติเป็นศรี
ให้โรงเรียนทั้งสิ้น ยกเว้นตอนที่ครูให้พวกเขารวมทีมไปแข่งตอบปัญหา
ระดับประเทศ...เพราะมันฟังไม่เป็นท่า

พอจบมัธยมปลาย ทั้งสามก็สอบเข้าคณะวิศวกรรมศาสตร์เหมือนกันอีก การขับเคี่ยวจึงเข้มข้นขึ้น จนกระทั่งต่างคนต่างแยกย้ายกันไปเรียนต่างประเทศ และกลับมาช่วยงานบิดาที่บริษัท ก็ยังมาทำงานแข่งกันอย่างดุเดือดอีก

“ผมรับรองนะครับป้า” เขาบิบบมือบิดาเบาๆ “คราวนี้เราต้องไต่งานศูนย์การแพทย์มาแน่นอน”

๓

ทุกๆ เข้าห้องอาหารในคฤหาสน์ทรงจีนของตระกูลเจริญกิจพัฒนา
จะเป็นช่วงเวลา que ทุกคนในครอบครัวมานั่งรวมตัวกันที่โต๊ะกลมฝังมุกขนาด
แปดที่นั่ง โดยมีเทียมซึ่งเป็นผู้อาวุโสที่สุดของบ้านนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับประตู
เพราะตามความเชื่อของชาวจีนแล้ว มันเป็นที่ตำแหน่งประธานซึ่งเห็นคนเข้า
คนออกได้อย่างชัดเจน จะได้กล่าวต้อนรับหรือกล่าวลาได้โดยไม่หลงลืมใคร
ไป

เบื้องขวาของประตูคือบุคคลสำคัญรองลงมา นั่นคือเพ็ญ ภรรยา
คู่ทุกข์คู่ยากที่ฝ่าฟันอุปสรรคนานัปการมาด้วยกันตลอด ส่วนเบื้องซ้ายคือ
ประธานบริษัทซีเคพีคอนสตรัคชัน นายโชคชัยนั่นเอง

โชคชัยนั่งอยู่ติดกับภคมนผู้เป็นภรรยา และเป็นมารดาของบุตรชาย
สองคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม คือชัยภักดิ์ผู้เป็นบุตรชายคนโต ถัดไปคือชัยพล
บุตรชายคนรอง

ส่วนบุตรสาวคนสุดท้ายซึ่งตอนนั้นบินไปเรียนที่เนเธอร์แลนด์แล้ว
ปรกติจะนั่งข้างๆ มารดา วันนี้แก้อัดตัวนั้นจึงเว้นว่างไว้

“อาต๋” เทียมหันไปทางสองหนุ่มที่กำลังตักข้าวต้มกระตุมหูกินกัน
อย่างเอร็ดอร่อย

“ครับอากง” ทั้งคู่รับคำพร้อมเพรียงกัน

“เมื่อไรพวกลื้อจะแต่งงานมีเหลนให้อ้าวกับอาม่าอุ้มเสียที หือ”

“เอ่อ...” ชัยภักดีหันไปมองน้องชาย

“เอ่ออาอะไรว้า อ้าวอายุเจ็ดสิบแปดแล้วนะไว้ย”

“ก็เราสองคนทำแต่งงาน ไม่มีเวลาไปมองใครหรือครับอากง” ชัยพล

ตอบแทน

“ถ้างั้นต้องเป็นหน้าที่ลื้อแล้วน้ำ อามน” ประมุขหันไปเฝ้ากับภคมนตรี
ผู้เป็นมารดาของสองหนุ่ม “ลื้อเป็นหม่อมม้า ถ้าลูกชายถึงเวลามีเหย้ามีเรือน
ลื้อก็ต้องไปหาแม่ลื้อแม่ชังมาจัดการเรื่องนี้”

“ก็มีเล็ๆ ไว้เหมือนกันคะป้า แต่เวลานัดดูตัวที่ไร สองคนนี้ก็เบี้ยว
ทุกที จนอาทิมฮวยที่เป็นแม่ลื้อให้เอือมระอาไปแล้ว”

“โธ่ ม้า ก็พวกเราอยากหาเองนี่ครับ จะแต่งงานทั้งทีก็ต้องแต่งด้วยความรักไม่ใช่หรือครับ” ชัยพลแก้ตัวให้ตัวเองและพี่ชายที่เอาแต่นั่งขมิ้ม
เพราะไม่เคยเถียงผู้ใหญ่ในบ้านสักครั้ง ดีแต่เก่งกับลูกน้องในบริษัทที่ปากกัน
กลัวหัวทวดหมดแล้ว

“ปล่อยให้พวกลื้อหา ซาตินี่ป้าคงไม่ได้อุ้มหลาน” โชคชัยเอ่ยกระทบ-
กระเทียบ

“พวกลื้อเป็นตุ๊ดหรือเปล่าว้า” เทียมถามเสียงเครียด

“ไม่ใช่แน่นอนครับ” ชัยพลยึดดอกแล้วตบไหล่พี่ชายเบาๆ “ผมกับ
เฮียแมนทั้งแ่งครับ”

“งั้นก็ไปเจอตัวผู้หญิงหน่อย นี่เป็นคำสั่งจากอ้าว” ประมุขเอ่ยเสียงเข้ม
เอาจริงเอาจังแล้วหันไปหาลูกสะใภ้ “ลื้อนัดอาทิมฮวยได้เร็วที่สุดเมื่อไร”

“เดิมนัดไว้เที่ยงวันนี้ แต่สองคนนี้บอกว่าไม่ว่างค่ะ”

“วันนี้มีอะไรหรือ” โชคชัยเงยหน้ามองลูกชายทั้งสอง

“เอ่อ...คือผมมีประชุมโครงการที่ศาลายานะครับ” ชัยภักดิ์ตอบ

“ผมก็ว่าจะไปมหาวิทยาลัยหน่อย จะไปปรึกษาอาจารย์เรื่องวิศวกรรมสิ่งแวดล้อมนะครับ”

“ประชุมโครงการที่ศาลายาให้กองเกียรติไปแทน” ผู้เป็นพ่อเอ่ยเสียงเนียบขาด “ส่วนมหาวิทยาลัยไว้ค่อยไปวันอื่น วันนี้สองคนต้องทำตัวให้ว่างแล้วไปกับหม่อมมา ไปพบอীগิมฮวยกับผู้หญิงที่อีมามา เข้าใจไหม”

“ครับ” ลูกชายคนโตน้อมรับอย่างว่าง่าย

“โหย...ไม่ยุติธรรมเลยนะครับ เมียผมผมก็ต้องเป็นคนหาเองสิ” ชัยพลอิดออด

“นี่เป็นคำสั่ง” โชคชัยคำราม

ลูกชายคนรองถอนใจเฮือก “ก็ได้ครับ แต่ถ้าเขาไม่ชอบผมก็ช่วยไม่ได้นะครับ”

“ผู้หญิงที่ไหนไม่ชอบก็ตาถั่วแล้ว ทั้งหล่อทั้งรวยแบบนี้” เทียมเอ่ย

“งั้นผมขอแวะเข้าออฟฟิศก่อนนะครับ” ชัยภักดิ์เอ่ยแทรกขึ้น เพราะไม่อยากให้ถกเถียงกันจนบานปลาย

“ก็ได้นะ เต็มมาให้ไต่ดำนับรถไปให้ ว่าจะไปรับอากิมฮวยกับสาวๆ ด้วย”

“แล้วให้ไปเจอกันที่ไหนครับมา”

“ก็ที่...”

ยังไม่ทันที่ภคมนจะเอ่ยชื่อสถานที่ออกมา จู่ๆ หูของชัยภักดิ์ก็อื้อขึ้นมาเสียอย่างนั้น ก่อนจะได้ยินเสียงผู้หญิงแว่วๆ อยู่ข้างหู

‘เดอะสตรีท’

ชัยภักดิ์คิดว่าตัวเองคงพักผ่อนน้อยไปหน่อย เลยเกิดอาการเบลอไปชั่วคราว และคิดไปว่าเสียงที่แว่วอยู่ในหูนั้นแท้จริงแล้วเป็นเสียงของมารดา

“งั้นตอนเที่ยงเจอกันนะครับ”

“จ๊ะ” ผู้เป็นแม่ยิ้มด้วยความดีใจ

“แล้วนายละ จะไปพร้อมกันไหม” เขาหันไปถามน้องชาย
 “ไม่ละ เดี่ยวว่าจะให้ผมสันต์ขับรถไปมหาวิทยาลัยเข้านี้เลย แล้ว
 ค่อยเลยไปหาแม่”

“บอติการ์ตคนใหม่ของนายนะเหรอ”

“ใช่ เพิ่งมาทำแทนยักษ์ได้สองวัน แต่หน่วยก้านดีอยู่นะ”

ชัยศักดิ์พยักหน้า แล้วก้มลงไปกินข้าวต้มกระตูกหมูต่อ พออิ่มหน้า
 สำราญกันแล้ว ครอบครัวเจริญกิจพัฒนา ก็แยกย้ายกันไปทำหน้าที่ประจำวัน
 ของตัวเอง

ผู้เป็นปู่ไปดูแลสวนบอนไซ ส่วนผู้เป็นย่าคอยดูแลพวกคนรับใช้ให้
 ทำความสะอาดบ้าน โชคชัยกับภคมนั้นออกไปด้วยกัน เพราะผู้เป็นแม่
 ต้องใช้รถไปทำธุระให้ลูกชายทั้งสอง สุดท้ายชัยพลก็เดินกอดคอบอติการ์ต
 คนใหม่ขึ้นรถสปอร์ตคันหรูขับออกไปยังมหาวิทยาลัยที่เคยเรียนคณะ
 วิศวกรรมศาสตร์ก่อนจะบินไปเรียนต่อด้านบริหารงานก่อสร้างที่ต่างประเทศ

“ไปไหนครับท่านรองฯ” ปกรณ์ถาม

“ไปออฟฟิศก่อน เดี่ยวสิบเอ็ดโมงครึ่งฉันจะไปกินข้าวกับนายหญิง
 ของพวกนายที่เดอะสตรีท”

“ได้ครับ” ปกรณ์รับคำ แล้วขับรถพาเจ้านายไปยังจุดหมายอย่าง
 นิมนวล

ชัยศักดิ์ห่มกตัวอยู่แต่ที่โต๊ะทำงานตลอดช่วงเช้า ก่อนจะเรียก
 ก้องเกียรติเข้ามาเพื่อมอบหมายให้เป็นตัวแทนเขาไปประชุมโครงการที่
 ศาลาตามคำสั่งของบิดา จากนั้นก็ยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา

“อ้าว จะเที่ยงแล้ว”

เขาร้องด้วยความตกใจ รีบเก็บข้าวของบนโต๊ะแล้วหยิบเสื้อสูทสีดำ
 ก้าวออกจากห้องทำงานทันที

“เย็นนี้ผมมีนัดอะไรไหม คุณใจดี” เขาถามเลขานุการวัยกลางคน

หน้าห้อง

“มีนัดคุยงานกับคุณคหาวุธค่ะ”

“เลื่อนนัดไปก่อน ส่งกระเช้าไปขอโทษเขาแทนผมด้วย”

“ค่ะๆ”

ทันทีที่เลขานุการรับคำ ชัยภักดิ์ก็ขยับสูทแล้วเดินอาดๆ ไปที่ลิฟต์สำหรับผู้บริหารระดับสูงซึ่งตรงดิ่งลงไปยังชั้นอาคารจอดรถสำหรับผู้บริหารที่นั่นปรกรณ์กับปรการรอเขาอยู่แล้ว

“ไปเดอสตรีทนะ” เขาย้ำแล้วขึ้นไปนั่งบนเบาะหลัง

ครู่หนึ่งรถมาเซราตีสีดำเงาวาวก็แล่นออกจากอาคารซีเคฟิทาวเวอร์ตรงไปยังสตรีทมอลล์ริมถนนรัชดาภิเษก

“พวกนายไปหอะอะไรกันก็แล้วกัน เดี่ยวเสร็จแล้วฉันจะโทร. เรียก” ชัยภักดิ์เอ่ยแล้วเปิดประตูลงจากรถ เดินเข้าไปในตัวอาคารหลังใหญ่ที่ตกแต่งสไตล์ทันสมัย

“อ้าว...ลืมหามาว่านัดร้านไหน”

ชายหนุ่มล้วงมือเข้าไปในเสื้อสูท หมายถึงหยิบโทรศัพท์มือถือ แต่หาไม่พบ จึงคลำเปะปะไปทั่วตัว ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าเขาเสียบชาร์จแบตเตอรี่ไว้ที่โต๊ะทำงาน

“บ้าจริง”

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาลืมของสำคัญขนาดนี้ เพราะต้องใช้มันติดต่อกานตลอดเวลา เขาเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมถึงลืมได้ ทั้งๆ ที่มันวางบนโต๊ะอยู่บนโต๊ะอย่างนั้น

“เอ...ตอนเก็บโต๊ะเหมือนไม่เห็นโทรศัพท์วางอยู่นี่หว่า”

ชัยภักดิ์เกาศีรษะแกรกๆ เพราะจำได้แค่ว่าเสียบสายชาร์จวางไว้บนโต๊ะ แต่ตอนเก็บของจะออกมากลับมองไม่เห็นเสียอย่างนั้น ทำให้ลืมหยิบติดมือมาด้วย

“ก๊งก๊งแล้วเรา” เขาส่ายหน้าให้ความมึนงงของตัวเอง ก่อนจะล้วง

เหรียญในกระเป๋าแล้วเดินไปใช้โทรศัพท์สาธารณะ

“ว่าไงอาแบร์”

“มาอยู่ร้านไหนครับ”

“ยังไม่ถึงเลย พอติไปรับอาภิสมชัยกับสาวๆ ก่อน รถมันติดมาก”

“แล้วจะให้ผมเข้าไปจอดโตะไว้ก่อนไหมครับ”

“ดีเหมือนกัน เอาเป็นเหล่านะ มันซื้ออะไรนะอาภิสมชัย...” ปลายสาย
เงียบไปสักพัก “ร้านหงส์...”

ยังไม่ทันที่ภคมนจะพูดจบ สายก็ตัดไปเสียก่อนเพราะหมดเวลา

“อ้าว” ชัยภักดิ์เคาะที่วางหูโทรศัพท์สองสามครั้ง ก่อนจะค้นหาเหรียญ
ในกระเป๋า แต่ไม่เหลือสักสิ่งเดียว ในกระเป๋าสตางค์ก็มีแต่บัตรเครดิตและ
ธนบัตรใบละพันบาท

เมื่อติดต่อมารดาไม่ได้อีก เขายเลยเดินไปยังประชาสัมพันธ์ของมอลล์
และถามถึงร้านอาหารจีนที่มีชื่อหงส์นำหน้า เธอบอกเขาน่าจะเป็นร้าน
‘หงส์หยกเหล่า’ ที่ตั้งอยู่ชั้นสี่

“ขอบคุณนะครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์สาวยิ้มหวานให้

ชัยภักดิ์ยิ้มตอบแล้วเดินไปขึ้นบันไดเลื่อนซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่
ระหว่างที่บันไดเลื่อนขึ้น เขาก็มองโน่นมองนี่เพลินๆ จนกระทั่งได้ยินเสียงใส
คุ้นหูร้องเรียกจากด้านบน

“ลุงหมี!”

พอชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นไปก็เห็นเด็กสาวที่เจอเมื่อคืนกับเพื่อนอีก
สองคนกำลังลงบันไดเลื่อนสวนมา

“อ้าว จิว”

“ลุงหมีมาทำอะไรที่นี่คะ” เธอร้องถามขณะสวนกัน

“มากินข้าวนะ”

“รอจิวแป๊บนะ เดี่ยววนขึ้นไปหา”

เด็กสาวเอ่ยอย่างกระตือรือร้น น้ำเสียงสดใสของเธอทำให้เขาไม่อาจขัดได้ ไหนๆ แม่ของเขาก็ก็น่าไม่ถึง หยุคคุยกับเด็กก่อนจะเป็นไร

เมื่อชัยภักดิ์ไปถึงชั้นสอง ก็เป็นจังหวะเดียวกับที่สามสาวลงไปถึงชั้นล่าง จากนั้นก็พากันวนกลับขึ้นบันไดเลื่อนมาอีกครั้ง

วันนี้ทั้งสามคนไม่ได้สวมชุดนักเรียน ซึ่งก็น่าจะปิดเทอมแล้ว เพราะเธอบอกเขาเมื่อคืนนี้ว่าไปเลี้ยงฉลองสอบเสร็จ ทำให้กลับบ้านดึกจนเกิดเรื่องนั่นเอง

นภัสสรกับเพื่อนๆ แต่งตัวสไตล์เกาหลี เวลาเดินก็ทำเป็นเดินยึกยัก ทำให้นึกถึงวงเกิร์ลกรุ๊ปสักวงขึ้นมา เด็กสาวที่เขาช่วยไว้สวมเสื้อยืดสีขาวแขนยาวที่มีผ้าสีดำเดินเป็นแถบสามแถบตั้งแต่คอเสื้อไล่ไปถึงหัวไหล่และไปจบที่ปลายแขน มันเป็นเสื้อยืดเอวลอยที่เผยให้เห็นหน้าท้องแบนราบขาวจั๊วะ ต่ำกว่านั้นเป็นกางเกงผ้าขาสั้นสีดำที่นับได้ว่าสั้นมากสำหรับเขา

‘ชุดแบบนี้ฉันไม่มีวันให้เดียร์ใส่แน่’

ชัยภักดิ์คิดอย่างคนหวงน้องสาว ก่อนจะเผยยิ้มเมื่อเด็กคนนั้นเดินมาหา

“นี่มาทำอะไรกันหือสาวๆ”

“มาเรียนเต้นละ อีกสองสัปดาห์จะมีอดิชั่น ก็เลยมาเรียนคลาสพิเศษ” เธอตอบยิ้มๆ “ลุงหม็กินข้าวยัง ไปกินด้วยกันไหม”

“อืม...พอดีมีนัดนะ นัดลูกค้าไว้ที่ร้านอาหารจีนชั้นสี่” ชัยภักดิ์ตอบไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมต้องโกหกเด็กด้วย อาจเพราะเขินที่จะบอกว่ามานัดดูตัวผู้หญิงละมั้ง เดี่ยวจะโดนหาว่าหาแฟนไม่ได้แล้วจะเสียหน้าแย่

“ว่า...ว่าจะเลี้ยงตอบแทนที่ช่วยจี้ไว้เมื่อคืนเสียหน่อย”

“เอาไว้มือเย็นไหมละ”

เด็กสาวทำหน้าย่น “เย็นนี้มีนัดแล้วอะลิสะ”

“อ้าว งั้นก็วันหลัง”

“งั้นจี้ขอเบอร์หรือไลน์ลุงหน่อยได้ไหมคะ” เด็กสาวเอ่ยหน้าแดงก่ำ

“พอดีลืมโทรศัพท์ไว้ที่โต๊ะทำงานนะ” ชัยภักดิ์ยิ้มเจื่อน “ฉันว่าเอาเบอร์จีวมาดีกว่า เดี่ยวกลับออฟฟิศแล้วจะโทร. หา ดีไหม”

“ก็ได้ค่ะ” เด็กสาวยิ้มแป้น “เบมมือมาสิคะลุงหมี่”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น แต่ก็ยอมเบมมือให้ตามที่เธอขอร้อง เด็กสาวหยิบปากกาสีชมพูขึ้นมาแล้วเขียนหมายเลขลงบนฝ่ามือของเขา

“ล้างมือออกทำไงเนี่ย”

“ตัดมือทิ้งสิคะ” เด็กสาวหัวเราะคิกคัก

“ทะเล้น” เขาทำท่ามะเหงกใส่ แต่ไม่ได้เคาะลงไปจริงๆ “เอาละ ฉันไปก่อนนะ”

“เชิญค่ะ” นักสสรมายมมือด้วยรอยยิ้มสดใส

ชัยภักดิ์ยิ้มตอบ ก่อนจะหันหลังให้แล้วเดินขึ้นบันไดเลื่อนไปยังชั้นสี่ ระหว่างทางก็แปลกใจที่รู้สึกถึงความหม่นมัวในหัวใจหายไป ทุกอย่างดูสดใสไปหมดหลังจากเห็นรอยยิ้มพิมพ์ใจของสาวน้อยที่ใช้ปากกาสีหวานจารึกหมายเลขโทรศัพท์ลงบนฝ่ามือของเขา

ชายหนุ่มมองดูตัวเลขสีชมพูที่เรียงกันอยู่บนมือก่อนจะหัวเราะออกมาเบาๆ แล้วส่ายหน้า จากนั้นก็ก้าวเข้าไปในร้านหนังสือหายกลาอย่างอารมณ์ดี

“เฮ้ยแก! คนนี้เหรอ ลุงหมี่ของแกนะ” ลลิตา หรือสาวน้อยที่ใช้ชื่อในกลุ่มไลน์ว่าลิซ่าแบล็กเพ็งถามด้วยดวงตาเป็นประกายแวววาว

“ใช่แล้ว หล่อไหมล่ะ”

“หล่อมาก...” ปณิตา หรือป๊นป๊น ลากเสียงยาวเพื่อยเป็นขบวบนรลไฟ

“อ๊ปปัน นี่มันพรหมลิขิตชัดๆ เลยวะแก อ้าย...” ลลิตาหันไปกรีดกับปณิตาราวกับแฟนคลับตัวยงที่เพิ่งได้พบไอดอลชาวเกาหลีที่ชื่นชอบมาหมาดๆ

“เวอร์ล่ะ” นักสสรไวยเพื่อนๆ “ไปไป ไปกินข้าวกัน เดี่ยวไปไม่ทัน

เรียนวอยซ์ตอนบ่ายนะ”

“เออๆ ไปกัน” ทั้งลลิตาและปณิตาต่างพยักหน้าเห็นด้วย เพราะมีคลาสเรียนร้องเพลงด้วยในโปรแกรมสำหรับเข้าอดิชั่นกับค่ายเพลงจากเกาหลี

แต่ความรีบของทั้งสามก็หายไปนับดล เมื่อเห็นเสื้อเบรอนด์เนมติดป้ายลดราคาถล่มทลายอยู่หน้าทางเข้าศูนย์อาหารเสียก่อน

“พรหมลิขิตที่โหด ยานี้แหละลิขิต” ผู้เป็นย่าเผยยิ้มอย่างภาคภูมิใจแล้วทำท่าเต้นร่าอย่างอารมณ์ดี ทำให้ชุตราตรีสีเขียวปากเลื่อมลายพลั่วไหวไปตามแรงหมุนตัว

หลังจากรู้ว่านภัสรจะมาเรียนเต้นและร้องเพลงที่นี่ เธอก็เริ่มคิดหาวิธีดึงตัวชัยภคดิ์มาเจอกันให้ได้ เมื่อเช้านี้เธอเลยหายตัวไปที่คฤหาสน์ของตระกูลเจริญกิจพัฒนาเพื่อดูลาดเลา พอได้จังหวะก็พูดรอกหูชายหนุ่มให้มาที่นี้ แทนที่จะไปร้าน ‘หงส์เหินเหล่า’ ที่เดอะเซอร์เคิลตามที่แม่ของเขาบอก

แต่แค่นั้นยังไม่พอ ย่าของนภัสรั้งตามชัยภคดิ์ไปที่ทำงานด้วย และก็เป็นเธอเองนั่นแหละที่อำพรางโทรศัพท์มือถือของเขาไว้ตอนที่เขากำลังจะออกจากห้อง ทำให้เขาลืมมันไว้ที่ออฟฟิศ

ในที่สุดแผนเธอก็สำเร็จ

ผู้เป็นย่ายิ้มกระหึ่มใจ ตอนแรกเธอจะหาทางให้ทั้งคู่ได้ร่วมกันอาหารกลางวันกัน แต่ยังคงไม่ออกว่าจะดึงทั้งสองมาเจอกันอีกที่ได้อย่างไร

“เอาน่า ได้เบอร์ไปแล้ว ช่วยโทร. หาน้องหน่อยนะ...ลุงเบียร์”

หลังจากนั่งรออยู่พักใหญ่ ชัยภคดิ์ก็ตัดสินใจใช้โทรศัพท์ของร้านอาหารโทร. ไปหามารดาอีกครั้ง คราวนี้ไม่มีปัญหาเรื่องต้องหยอดเหรียญอีก ทำให้เขารู้ว่าตนมาผิดร้าน แถมยังผิดสถานที่อย่างไม่น่าเชื่อเสียเลยด้วยซ้ำ

แต่ครั้งจะรีบขับรถจากรัชดาภิเษกไปถนนราชพฤกษ์ตอนนี้ก็คงใช้เวลานานน่าดู อาจมีถึงสองชั่วโมง ถ้าจะให้ฝ่ายหญิงนั่งรอนานขนาดนั้นคงไม่ดีแน่ เขาจึงกล่าวขอโทษขอโพยมารดาเป็นการใหญ่ และบอกว่าคราวหน้าจะไม่ทำพลาดแบบนี้อีกแล้ว

ภคมนั่นใส่เสื้อยืดยาว ก่อนจะวางสายไปด้วยความฉุนเฉียว ยังดีหน่อยที่ชัยพลไปถึงที่นั่นตรงเวลา และไม่ได้ไปผิดที่เหมือนเขา ไม่อย่างนั้นคงต้องทนฟังแม่บ่นไปอีกยาวแน่ๆ

“ฝากหน่อยนะโทรเกอร์” ชัยภักดีพิมพ์พาดหมายวางหูโทรศัพท์ลงบนเบ้น จากนั้นจึงหันไปมองโต๊ะที่จองไว้ผ่านช่องประตูที่เปิดอ้า

“ทำไงดีละเนี่ย ห้องก็จองไว้แล้ว อาหารก็สั่งแล้ว”

ชายหนุ่มคิดอย่างว่าวุ่นใจ แต่พอเหลือบไปเห็นตัวเลขสี่ชมพูบนฝ่ามือ ก็เกิดความคิดบางอย่างขึ้นมา และมันก็เป็นความคิดที่ทำให้เขาถึงกับต้องยกหูโทรศัพท์ของร้านขึ้นมาอีกครั้ง แต่ยังไม่ทันกดหมายเลข เขาก็ชะงักไปเสียก่อน

“โทร. ดีไหมหว่า”

‘โทร. เลย’

รองประธานหนุ่มสะดุ้งเมื่อจู่ๆ ได้ยินเสียงแว่วมา แต่พอหันไปมองด้านหลังก็ไม่เห็นใคร จึงคิดว่าตนหูผาดอีกแล้วแน่ๆ

“เป็นอะไรวะวันนี้” ชัยภักดีเกาศีรษะแกรกๆ แล้วหันกลับไปมองเบ้นโทรศัพท์อีกครั้ง ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจต่อสายหาเจ้าของหมายเลขสี่ชมพูบนฝ่ามือ

“จ้าวเธอ นี่ฉันเองนะ” เขากรอกเสียงไปเมื่อปลายสายรับ

“อ้าว ลุงหมี ถึงออฟฟิศแล้วเธอ ทำไมไม่เร็วจัง”

“ยังไม่ถึง นี่ใช้โทรศัพท์ที่ร้านอาหาร”

“มีอะไรปะคะ”

“จิวกับเพื่อนกินข้าวกันหรือยัง”

“ยังกะ พอดีชั้นล่างมันมีเสื้อผ้าลดราคา เลยแวะดูกันก่อน นี่กำลังจะไปกินที่ศูนย์อาหารนะค่ะ”

“ขึ้นมากินด้วยกันสิ ร้านหงส์หยกเหลา รู้จักไหม ชวนเพื่อนๆ มาด้วย”

“อ้าว ลุงนัดลูกค้าไว้ไม่ใช่หรือคะ”

“โดนเบียร์อะสิ สั่งอาหารมาเติมเลย กินคนเดียวไม่ไหวแน่ พาเพื่อนมาช่วยกินหน่อยสิ”

“หุย...ลาปากา เดี่ยวจี้วกับเพื่อนๆ จะรีบขึ้นไปเลยคะ”

ไม่กี่นาทีต่อมา พนักงานสาวสวยใส่ชุดกีเพ้าก็พาเด็กสาวทั้งสามเข้ามาในห้อง ชัยภักดิ์จึงเชิญให้ทุกคนนั่ง สามสาวต่างก็ร้องว้าวออกมาพร้อมเพรียงกันเมื่อเห็นอาหารจีนราคาแพงวางอยู่เต็มโต๊ะ

“โอ้โฮ เลี้ยงทั้งกองทัพได้เลยนะคะเนี่ย”

เขาหัวเราะ “ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก”

“ลาปากาแท้ๆ” เด็กสาวหน้ากลมผอมยาวตัดผมทรงหน้าม้าเอ่ย

“อย่าตะกละลียาบบั่น” เด็กสาวอีกคนทำเป็นปรามเพื่อน ก่อนจะเอื้อมมือหยิบเบ้องไก่ชิ้นเบ้อเร่อไปกัดกินอย่างเอร็ดอร่อย

“ไม่ตะกละเลยนะยายลิซ” ปณิตาย้อน ก่อนจะใช้ตะเกียบคีบหนังหมูหันกรอบๆ ไปจิ้มน้ำจิ้มแล้วใส่ปากเคี้ยวกรุบๆ

ไม่นานนัก อาหารที่บอกว่าเลี้ยงได้ทั้งกองทัพก็หมดเกลี้ยง เหลือเพียงเศษกระดูกไก่และก้างปลาทิ้งไว้เป็นหลักฐานเท่านั้นว่าจานต่างๆ เคยเป็นเมนูอะไรบ้าง

“อ้อย...อืมจุจ” นกัสนสรเอนพุงขาวแล้วลุกไปมา ทำเอาชัยภักดิ์ต้องเบือนหน้าไปทางอื่น เพราะไม่อยากให้เด็กคิดว่าเขากำลังมองหน้าท้องของเธออย่างละลาบละลั้ว

“กินแบบนี้ บ่ายจะตันไหวอะ” เขากาม

“บายมีเรียนวอยซ์ค่ะ ขึ้นไปเต็นตอนนี้นี้ละจุกเน”
 “นี่สินะที่เขาเรียกว่าเด็กกำลังโต” ชายหนุ่มหัวเราะ
 “จุกกับเพื่อน ๆ จบ ม. หก แล้วนะคะ ไม่เด็กแล้วค่ะ”
 “อ้าว ไม่เด็กก็ไม่เด็ก ว่าแต่เย็นนี้กลับบ้านกันยังงัยละ”
 “จูนัดพี่ชายไว้ค่ะ เห็นบอกจะเลี้ยงไอติม แต่ไม่รู้จะกินไหวเปล่า”

เด็กสาวตอบ

ชายภักดียกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา “นี่ก็บายแล้ว งั้นพวกเธอไปเรียนกัน
 เถอะ เดี่ยวฉันจะกลับไปทำงานต่อแล้ว”

“ถึงออฟฟิศแล้วอย่าลืมโทร. หาจูนะคะ” เด็กน้อยรีบทวงสัญญา
 “ไลน์มาก็ได้ค่ะ ไอติจิวก็เบอร์โทรศัพท์ที่นั่นแหละ”

“อือ” เขาพยักหน้า “ไม่ลืมหรอก ไปเถอะ”

ว่าแล้วสามสาวก็ลุกขึ้น พวกกันเดินอู้ยอ้าเป็นเพนกวินพุ่งพลัยออก
 จากห้องไป ทั้งให้ชายภักดีนั่งอมยิ้มอยู่คนเดียวในห้องนั้น

“เป็นไงครับ ผู้หญิงที่นายหญิงให้มาดูตัว” คมสันต์ถามเมื่อชัยพล
 หน้ามุกกลับเข้ามาในรถ เขาคือบอดีการ์ดคนใหม่ของชายกลางแห่งตระกูล
 เจริญกิจพัฒนา หลังจากคนเก่าลาออกไปตั้งบริษัทรักษาความปลอดภัยของ
 ตนเอง

คนถูกถามถอนใจ “หนุ่มนี้มไปวะ ฉันไม่ชอบเลย จะทำอะไรก็
 ชดช้อยเกิน เห็นแล้วหงุดหงิด”

“อ้าว แล้วคุณไทเกอร์ชอบแบบไหนล่ะครับ”

เขาทำท่านึก แต่ก็นึกไม่ออก “ไม่รู้ว่ะ คงแบบกะเบี๊บกะป๊ापเป็น
 ไม้ตีตะโกโลกมั้ง หรือไม่ก็พวกจับมิดถือพร้าไล่ฟันแทงชาวบ้าน”

คมสันต์หัวเราะ “เหมือนจะชอบหอม ๆ หน่อยนะครับนั่น”

“ก็คงทำนองนั้นแหละ” ชัยพลยกไหล่

“แล้วนี่จะกลับเข้าออฟฟิศไหมครับ”

“ไปพิตเนสดีกว่า ออกกำลังระบายความอึดอัดเสียหน่อย เผื่อเจอเนื้อคู่ที่นั่น”

“ได้เลยครับ” คมสันต์รับคำ จากนั้นก็พาเจ้านายไปยังสปอร์ตคลับหรู ซึ่งชัยพลเป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์อยู่

“นายก็มาเล่นด้วยกันสิ เดี่ยวฉันเปิดเมมเบอร์ให้ เสื้อผ้าก็ซื้อของที่นี่ ใส่ไปก่อน” ชัยพลเอ่ยชวนแล้วพยักพยัดไปที่ตู้โชว์เสื้อผ้า “โน่นเต็มตู้เลย ไปเลือกเอา”

“จะดีหรือครับ”

“ดีสิ” ชัยพลย้าเสียงหนักแน่น “เล่นเป็นเพื่อนหน่อย จะได้คอยเซฟกันด้วย บ๊ิกๆ อย่างนายนี้ทำจะรู้เรื่องเวทเทรนนิ่งดีนะ”

“ก็พอได้ครับ” บอติการ์ดหนุ่มยิ้ม

ชัยพลจึงสมัครสมาชิกให้คมสันต์พร้อมซื้อชุดออกกำลังกายให้ จากนั้นทั้งคู่ก็เดินไปเข้าห้องล็อกเกอร์ แล้วถอดเสื้อถอดกางเกงออกจนเหลือแต่กางเกงชั้นใน

นี่เป็นครั้งแรกที่ชัยพลเห็นรูปร่างของคมสันต์แบบเปลือยเปล่า รูปร่างของบอติการ์ดหนุ่มค่อนข้างดีทีเดียว ไม่ได้บึกใหญ่หนักล้นเหมือนบอติการ์ดคนก่อน ตามลำตัวก็เต็มไปด้วยลายกล้ามเนื้องดงามคล้ายปั้นด้วยประติมากรชั้นยอด และที่ดูจะเซ็กซี่ที่สุดก็น่าจะเป็นหน้าท้องซึ่งเห็นลอนกล้ามเนื้อเป็นรูปตัววีและผลุบเข้าไปในกางเกงชั้นในตัวจิ๋ว

นี่เป็นครั้งแรกที่ทำให้เขารู้สึกใจเต้นแปลกๆ

“หุ่่นนายดีจัง”

“มันก็ต้องพิตหน่อยครับ ทำงานแบบนี้ถ้าไม่พิตละก็แย่เลย”

“นายต้องเทรนให้ฉันแล้วละ ฉันอยากหุ่่นดีแบบนายบ้าง”

“ได้เลยครับ” คมสันต์ยิ้ม ก่อนจะสวมเสื้อกับกางเกงออกกำลังกาย แล้วนั่งลงสวมรองเท้าด้วยท่าทางทะมัดทะแมง